Utorak, 20 Studeni 2007
RATNI ZLOČINI MARŠALA TITA 2. DIO

HRVATSKI CENTAR ZA ISTRAŽIVANJE ZLOČINA KOMUNIZMA

RATNI ZLOČINI MARŠALA TITA 2 DIO

Partizanski ratni zločin u Prijedoru 1942.

I.

KONTEKST SVJETSKE POLITIKE UOČI I ZA VRIJEME DRUGOG SVJETSKOG RATA (WWII) OD 1933. DO 1942. / PAKT JUGOSLAVIJE SA OSOVINOM I TRAVANJSKI RAT, PROGLAŠENJE NEZAVISNE DRŽAVE HRVATSKE, I ČETNIČKI I PARTIZANSKO-KOMUNISTIČKI USTANAK 1941.

Još jugoslavenska vlada nije bila potpisala kapitulaciju, i dok srpske divizije na Kajmakčalanu nisu niti za sekundu mogle zaustaviti prodor tenkvoskih divizija Wehrmachta, u Zagrebu su hrvatski nacionalisti na čelu sa ustaško-domobranskim pokretom pod vodstvom Slavka Kvaternika, i u poglavnikovo ime, proglasili 10. travnja 1941. uspostavu Nezavisne Države Hrvatske. Nakon proglašenja hrvatske države, koja je proglašena još 8. travnja u Bjelovaru, njemački je predstavnik vodstvo nad Nezavisnom Državom Hrvatskom ponudio Hrvatskoj seljačkoj stranci i Vladku Mačeku, ali Maček se izgovorio na lojalnost prema srpskome kralju, i gentlemenski je odbio ponudu, na što mu je njemački diplomat ponudio pištolj da se ubije. Vladko Maček je preko volje pozvao preko Radio Zagreba članstvo Hrvatske seljačke stranke da podrži uspostavu NDH, a članstvo HSS je od njemačkih predstavnika tražilo, neovisno od oportunističkog vodstva seljačke stranke, da Nijemci priznaju hrvatsku državu. Gotovo svi državni službenici iz Hrvatske seljačke stranke, koji su za vrijeme nedemokratskog režima u Banovini Hrvatskoj obavljali javnu službu, stavili su se u službu ustaškog pokreta na čelu s poglavnikom Antom Pavelićem, a seljačka seoska i građanska oružana straža sudjelovala je u razoružavanju jugoslavenskih jedinica. Srpska brigada iz Vojske Jugoslavije, „Dušan Silni“, počinila je u Bjelovaru i u bjelovarskom okrugu ratni zločin nad skupinom hrvatskih civila, a artiljerijske jedinice jugoslavenske vojske, zajedno sa četnicima, sravnili su u travnju 1941. u zapadnoj Hercegovini nekoliko hrvatskih sela sa zemljom, i pobili oko 100 hrvatskih civila. Dok je njemačka i talijanska vojska, zajedno s mađarskom i bugarskom vojskom provaljivala u Kraljevinu Jugoslaviju, nekim velikosrpskim oficirskim glavama je bio važniji obračun s Hrvatima nego borba protiv neprijatelja. Uglavnom, zbog srpske dominacije u jugoslavenskoj vojsci, i zbog sustavnog terora velikosrpskog režima od 1918. do 1941., kao i zbog diktature, jugoslavenska višenacionalna vojska se uslijed napada Osovine odmah raspala, a dijelovi te vojske nisu od Sila osovine ni zarobljeni nego su nestali u bosanskim i srbijanskim šumama i gorama gdje su već bile unaprijed spremljena tajna skladišta s oružjem, i gdje su se srpski oficiri pridružili srpskim četnicima koje su na području Hrvatske usput do zuba

naoružavali i službeni saveznici NDH, talijanski fašisti. U Travanjskom ratu (za vrijeme napada Osovine na „tamnicu naroda“, Jugoslaviju), srpske jedinice i četnici počinili su brojne ratne zločine, iz obijesti što se raspala „Velika“ Srbija, zvana Jugoslavija, a kap koja je prelila čašu bilo je osnivanje hrvatske države.

U četnikom oružanom ustanku, koji će uslijediti 27. srpnja 1941. godine, ubijeno je u dalmatinskoj i bosanskoj krajini oko 10 tisuća hrvatskih civila i (nesrpskih) državljana NDH. Za vrijeme napada Osovine na Jugoslaviju, od 6. tavnja 1941. zrakoplovnim napadom na Beograd, Tito i njegov politbiro zasjedali su u Zagrebu, na tajnoj lokaciji (u Dubravi), i objavili su proglas kojim pozivaju narode Jugslavije na „obranu zemlje“, dakle, na obranu Jugoslavije. Nakon toga Tito odlazi u Srbiju i tamo diže oružani ustanak, a vodstvo oktroiranog politbiroa CK KPH na čelu s Andrijom Hebrangom i Radom Končarom diže 22. lipnja 1941. oružani ustanak protiv Nezavisne Države Hrvatske. Komunisti u Hrvatskoj digli su ustanak na dan njemačkog napada na SSSR, i to na poziv odnosno zapovijed Komunističke internacionale u Moskvi.

Kominterna je bila međunarodna organizacija komunističkih partija iz cijelog svijeta, pod kontrolom svemoćne Komunističke partije Sovjetskog Saveza (KPSS) na čelu sa diktatorom i masovnim zločincem Staljinom. Josip Broz Tito bio je agent Kominterne, i doušnik sovjetske zloglasne tajne policije NKVD. Pošto su komunistički funkcioneri imali tajne nadimke, jer je KP bila u europskim zemljama zabranjena kao teroristička organizacija (isto kao Al-Kaida danas), Josip Broz je u Kominterni nosio nadimak „Valter, i „Tito“ odnosno jedan nadimak po njemačkom pištolju tipa „Walter“, a drugi po sovjetskom modelu pištolja „Tulskiy Tokarev“, nazvan po ruskom gradu Tuli gdje se proizvodio. Određeni ugled u Kominterni, gdje je zauzimao osrednju funkcionersku poziciju, stekao je nakon Zagrebačkog bombaškog procesa 1928. kada je osuđen na pet godina zatvora. (Za vrijeme sudskog postupka Josip Broz izjavljuje: „Ne priznajem ovaj građanski sud nego samo sud Partije!“) Vodeći jugoslavenski komunisti bili su u to vrijeme prave zvijezde u svijetu marksizma, posebno na pr. osnivač KPJ i njen generalni sekretar Vladimir Čopić, zapovjednik oružane komunističke brigade „Linkoln“ u španjolskom građanskom ratu, ili generalni sekretar politbiroa CK KPJ, Josip Čižinski, nadimkom „Milan Gorkič“, ili srbijanski komunist Filip Filipović, ili cijela mreža zagrebačkih komunista u Kominterni, kao i vodeći jugoslavenski komunist Petko Miletić kojega su u zaštitu uzeli i svjetski nobelovci nakon što ga je jugoslavenski antikomunistički režim mučio u beogradskom zatvoru Glavnjača. Uglavnom, sve njih, kao i vlastitu zakonitu suprugu, Njemicu Lusi König, nekadašnju suprugu kasnijeg vodećeg funkcionera istočnonjemačke komunističke partije SED, Josip Broz „Valter“ izdao je staljinističkom režimu, i to tako da ih je oklevetao kao „fašiste“ i pisao sovjetskoj tajnoj policiji doušnička izvješća o njima. Nakon „Valterovih“ izvješća je sovjetska tajna policija, prvo 1937. u Moskvi strijeljala Čižinskog koji je „Valtera“ bio preporučio kao perspektivnog člana Partije iz radničkih redova, a u travnju 1939. je NKVD strijeljao u Moskvi cvijet jugoslavenskog marksističkog pokreta i KPJ. Svrha Titove doušničke suradnje je bio da se riješi konkurencije u borbi za čelno mjesta politbiroa CK KPJ koje je, nakon što je strijeljan Čižinski, ostalo upražnjeno. (U

doušničkom prokazivanju i huškanju su „Valteru“ pomagali i drugi boljševici kao Josip Kraš, Milovan Đilas, Moša Pijade, Aleksandar Ranković...) Kao novi povjerenik Kominterne za Balkan, postavljen izravno od Staljina, Josip Broz Tito nakon sloma Kraljevina Jugoslavije odlazi u Srbiju gdje diže oružani ustanak, i sa svojim (srpskim) partizanima privremeno zaposjeda Užice u zapadnoj Srbiji. Nakon njemačke kontraofenzive, partizani su se razbježali kao rakova djeca na sve četiri strane svijeta, i ponovo se okupili u istočnoj Bosni gdje koncem 1941. osnivaju Prvu proletersku brigadu kojom je zapovijedao nekadašnji srpski oficir Kraljevine Jugoslavije, Koča Popović. Na koncu Drugog svjetskog rata Prva proleterska postala je Prva armija „Jugoslovenske armije“, i iskazati će se u svibnju 1945. u klanju i masovnom strijeljanju hrvatskih ratnih zarobljenika.

Titov najuži suradnik, crnogorski boljševik Milovan Đilas, primijetio je: „Kada smo se u ranu zoru povlačili iz Užica /1941./ otišli smo kao pravi lopovi. Nitko nas /od građana/ nije ispratio, čak ni oni koji su nas voljeli“.

Naime, Srbi su se razočarali u Titove partizana jer su uvidjeli da se komunisti ne bore za slobodnu Srbiju nego za instalaciju Oktobarske revolucije, čiju su obljetnicu u Užicama i proslavili. Tito je sa četnicima Draže Mihajlovića potpisao u listopadu 1941. pismeni sporazum o vojno-političkoj suradnji. Nakon povlačenja partizana u istočnu Bosnu počeli su se partizanski redovi osipati jer je četnicima porastao prestiž među bosanskim Srbima nakon što su četničke jedinice počinile stahovite pokolje u dolini Drine nad bosanskim muslimanima, i okupirali drinske gradove, od Goražda preko Srebrenice, Foče i Rogatice do Zvornika. Dok su četnici u Podrinju klali, zimi 1941./1942., partizani su im na Romaniji čuvali leđa od protunapada ustaških jedinica, a kao protuuslugu su četnici slali partizanima na Romaniju oružje i municiju iz užičke tvornice oružja i municije koje su se četnici dočepali nakon odlaska partizana. Vojnički besprijekorno izvedenom akcijom „Trio“ ustaške jedinice oružanih snaga NDH, brojčano dvostruko slabije od četnika, u proljeće 1942. oslobađaju istočnu Bosnu od velikosrpske okupacije, i partizanima nanose poraz na Romaniji, a ostatci partizanskih jedinica preko Igmana bježe na zapad gdje se sklanjaju na velikoj planinskoj „prašumi“ Kozari. Tamo Titove brigade regrutiraju lokalno srpsko stanovništvo, i u rano ljeto 1942. zauzimaju i okupiraju grad Prijedor na Sani, u Bosanskoj krajini. Od travnja 1941. je Prijedor bio opkoljen od srpskih partizana s Kozare. To je uglavnom političko-povijesni kontekst događaja koji su prethodili partizanskom ratnom zločinu u Prijedoru, 1942. godine.

II.

Srijeda, 21 Studeni 2007

RATNI ZLOČINI MARŠALA TITA II - 1 dio

HRVATSKI CENTAR ZA ISTRAŽIVANJE ZLOČINA KOMUNIZMA

RATNI ZLOČINI MARŠALA TITA

Partizanski ratni zločin u Prijedoru 1942.

NASTAVAK - II.

KOMUNIZAM I CRNA RUKA/BRITANSKA BALKANSKA PROSRPSKA POLITIKA/ SARAJEVSKI ATENTAT I TAJNA RATA/ BOLJŠEVIZACIJA SRBIJE NAKON PRVOG SVJETSKOG RATA/ HRVATSKA I HRVATSKI NAROD/SRPSTVO NAKON RASPADA JUGOSLAVIJE I SRPSKI NAPADI NA NOVU HRVATSKU DRŽAVU/POMOĆ SRPSKIM POBUNJENICIMA U NEZAVISNOJ DRŽAVI HRVATSKOJ IZ SRBIJE I CRNE GORE/POMOĆ LONDONA I MOSKVE U BORBI PROTIV HRVATSKE DRŽAVE/TEROSTIČKI NAPADI KOMUNISTIČKE I ČETNIČKE BANDE NA HRVATSKE CIVILE

Žrtva komunizma, crnogorski patriot i Zagrepčanin Savić Marković Štedimlija dokazao je u svojoj knjizi o povijesti akcijskog plana o stvaranju „Velike“ Srbije, „Zavjere protiv svjetskoga mira“ (Zagreb, 1944. i 2005.) povezanost svjetskoga komunizma sa srbijanskom tajnom revolucionarnom i prevratničkom velikosrpskom terorističkom organizacijom srpskih oficira „Ujedinjenje ili smrt“, znana kao „Crna ruka“ koja je 1914. u Sarajevu, preko svoje javne suborganizacije u Bosni, „Slovenski Jug“, i „Mlada Bosna“, organizirala smrtonosni atentat na austrougarskog prijestolonasljednika Franju Ferdinanda i njegovu (mađarsku) suprugu Sofiju; Franjo Ferdinand je, za razliku od svoga oca, krutog i nazadnog cara Franje Josipa, bio otvoren za federalizaciju Monarhije, i saveznik Frankovih pravaša u nastojanju ujedinjenja hrvatskih zemalja i stvaranju hrvatske države. Gavrilo Princip, Čabrinović i drugi atentatori obučavani su za izvršavanje zločina u kasarnama vojske Kraljevine Srbije na području Srbije u rukovanju revolverima i bombama, i kada je političko glasilo Srba u Zagrebu, „Srbobran“, objavilo vijest da prijestolonasljednik dolazi u Sarajevo na obilazak vojne vježbe austrougarske vojske u istočnoj Bosni, na granici prema ratobornoj Srbiji, odluka u Beogradu je pala: vođa „Crne ruke“, i šef odjela propagande generalštaba vojske Kraljevine Srbije, Dragutin Dimitrijević „Apis“ upalio je atentatorima zeleno svjetlo.

Aktivist Vladimir Gaćinović stvorio je srpsku organizaciju u Bosni, „Mladu Bosnu“, i regrutirao srpsku omladinu za terorističke akcije protiv Austro-Ugarske, sa ciljem njena razbijanja, i pripajanja hrvatskih zemalja Srbiji, odnosno sa ciljem stvaranja „Velike“ Srbije. Duhovni mentor Gavrila Principa i njegovih drugova bio je socijalist Vladimir Gaćinović, član „Crne ruke“, koji je uoči Prvog svjetskog rata sklopio intimno prijateljstvo i savezništvo s kasnijim osnivačem Crvene armije i jednim od vođa Oktobarske revolucije u Rusiji, boljševikom Lavom Trockijem. Brojni članovi socijalističkog pokreta u Srbiji prijavili su se kao dobrovoljci u četničke jedinice u Makedoniji, sa ciljem odcjepljenja (vardarske) Makedonije od Osmanskog Carstva i pripajanja „Južne Srbije“ Srbiji. Socijalistička partija je mnoge svoje srpske pristaše iz Sarajeva, Tuzle, Banja Luke i Mostara pozivala u Beograd na „obuku“ i „tečajeve“. U Sarajevu se početkom 20. st. strastveno prevodio Bakunjin, Marx, Gorki i Andrejev koji su pisali o radničkom pokretu, što je utjecalo na mnoge mlade ljude. Trocki je u njujorškom „Dnevnom glasniku“ objavio 18. kolovoza 1916. svoju revolucionarnu zbirku pjesama pod naslovom „Drugarica“, a pod poantom „Sij drugarice s Volge, crvena

zrna slobode, sij!“. Gaćinović je Trockiju 1915. u Parizu predao materijal u vezi sa Sarajevskim atentatom, a upoznao ga je vjerojatno ranije, s obzirom da je Trocki bio dopisnik iz Beograda za vrijeme Balkanskih ratova (1912./1913.) Vezu sarajevskih velikosrpskih atentatora sa boljševicima naznačio je Karl Radek, nekadašnji politički sekretar Kominterne, i jedan od glavnooptuženih u poznatim staljinističkim procesima protiv takozvanog trockističkog centra, pred Vojnim kolegijem Vrhovnog suda Sovjetskog Saveza 1937. u Moskvi, kada je od 23. do 20. siječnja na glavnoj raspravi izjavio:

„(...) Bilo bi nužno objaviti cijelom svijetu što je Lenjin – čije ime s ove klupe izgovaram samo drhćući – u svojim pisanim naputcima delegaciji koja je imala poći u Haag rekao o tajni rata. Jedan dio te tajne bio je i u rukama mladog srpskog nacionalista Gavrila Principa, koji je znao u zatvoru umrijeti, a ne izdati tu tajnu. Bio je srpski nacionalist, te bijaše vjerovao da je u pravu kad se borio za tu tajnu koja je srpskom nacionalističkom pokretu poslužila kao zaštitu. No, ja tu tajnu nisam smio ni skrivati, niti je sa sobom ponijeti u grob zato što mi – čak iako mi to što sam priznao ne daje pravo nastupiti kao pokajnički komunist – moj tridesetpetogodišnji rad u radničkom pokretu, unatoč svim pogreškama i propustima, daje pravo od vas tražiti da mi vjerujete (...) Ne borim se za svoju čast – nju sam prokockao – ali se borim za to da se moje izjave imaju smatrati istinitima...“

Za vrijeme Drugog svjetskog rata su se komunisti i četnici svađali oko toga da li je Gavrilo Princip, koji je bio junak i jednima i drugima, bio marksist ili (srpski) nacionalist. Kako bi u propagandi podkrijepili da je ovaj ubojica bio „njihov“, svaki je oružani pokret jednu jedinicu nazvao po Gavrilu Principu. Komunisti odnosno partizani otišli su i korak dalje, te su prilikom jednog prepada zarobili Principovu majku i mučili je zato što je podržavala četnički pokret.

BRITANSKA BALKANSKA PRO-SRPSKA POLITIKA

Glavni cilj britanske vanjske politike početkom 20. st. bio je spriječiti njemački Kaiserov Reich u usponu da zavlada naftnim izvorima u iračkom dijelu Osmanskog Carstva, jer bi Njemačka postala neovisna od Britanije koja je kontrolirala putove nafte kroz Suezki kanal. Naime, koncem 19. st. je njemačka banka „Deutsche Bank“ dobila od sultana koncesiju za crpljenje svjetskih zaliha kurdske tzv. mosulske nafte, kao i koncesiju za izgradnju željeznice od Berlina do Bagdada odnosno kroz Tursku do Bagdada i Basre na Perzijskom zaljevu. Kad je to britanska obavještajna služba saznala, i kad su Englezi shvatili da Nijemci time zaobilaze Suezki kanal, te da se njemački opskrbni put ne nalazi, u slučaju rata, pod kontrolom Ujedinjenog Kraljevstva i na dometu britanske artiljerije, nastala je panika u Londonu. Jedina karika koja je mogla puknuti na željezničkoj trasi do Bagdada prolazila je kroz malu Srbiju gdje je na vlasti bio urotnički velikosrpski režim koji je 1903. likvidirao srbijanskog kralja Aleksandra Obrenovića, njegovu suprugu Dragu, njezinog brata, ministra u srbijanskoj vladi, kao i predsjednika vlade i cijeli kabinet, i okrenuo Srbiju od Austrije prema Rusiji. Ruski car pomagao je zavjereničku djelatnost kneza Petra I.Karađorđevića, da bi zbog Karađorđevića Rusija ušla 1914. u rat i nestala u kaosu Oktobarske revolucije i boljševičkog dvostrukog državnog udara. Nakon krvavog atentata i obračuna iz 1903. u Beogradu je Velika Britanija prekinula diplomatske odnose sa Kraljevinom Srbijom, kao i ostatak Europe, međutim, kada je došla u pitanje premoć britanskog imperija u odnosu prema porastu njemačke moći u Europi, engleska politička elita odrekla se načela u politici i počela podržavati teroristički režim u Beogradu. S obzirom da je rizničar britanske državne blagajne, uoči Sarajevskog atentata, obavijestio kabinet u Downingstreetu da se Britanija nalazi pred ekonomskim bankrotom, i da samo rat može spasiti Engleze od propasti, lordovi su dali punu podršku ratnoj opciji, i izazivanju rata protiv Njemačke, i neznajući kako će rat završiti. S obzirom da je Britanija od kraja 19. st. stvorila u Europi mrežu automatskog savezništva, trebalo je samo pritisnuti prekidač, i svatko je svakome u Europi objavio rat. Tako je, kad je Austro-Ugarska nasjela na Sarajevski atentat i objavila rat Srbiji, Rusija

odmah objavila rat Austro-Ugarskoj, jer joj je Srbija bila službeni saveznik, a Njemačka je objavila rat Rusiji, jer joj je Austro-Ugarska bila saveznik, i onda na kraju Britanija objavljuje rat protiv Njemačke jer joj je saveznik Rusija, zajedno s Francuskom. Na taj način je u Prvom svjetskom ratu izginuo cvijet kršćanskih naroda za račun uske angloameričke najbogatije ekonomsko-političke elite na svijetu (svjetski rat je odnio 20 milijuna žrtava). Usred rata je britanska vlada sa zapadnog fronta u Francuskoj povukla 1 milijun britanskih vojnika i poslala ih u Bagdad odnosno u okupaciju Iraka, te prekinula Bagdadsku željeznicu, i Nijemci su u ključnim trenutcima ostali bez nafte, i tako izgubili rat, iako se još 1918. činilo da pobjeđuju Centralne sile, ali opet su ostale bez nafte jer je britanski prodor prema naftom bogatom Kavkazu bio efikasniji.

Još jedna tajna koja se odnosi na Oktobarsku revoluciju je, da su je poticali Nijemci, kako bi na vlast u Rusiji doveli ekstremista Lenjina za kojega su znali da u svom političkom programu zastupa istupanje Rusije iz svjetskog rata i pokretanje građanskog rata za istrebljenje nekomunističkih snaga. Istupanjem Rusije iz rata Nijemci zatvaraju u ožujku 1918. istočni front, i nalaze se na pragu ratne pobjede. Englezi također, putem svoje obavještajne službe, pomažu boljševike, obućavaju zloglasnu Lenjinovu tajnu policiju Čeku, huškaju na masovna ubojstva, na cjedilu ostavljalju demokratski orijentiranu rusku vladu iz Februarske revolucije, i pomažu Lenjina i njegovu bandu, a zauzvrat od Lenjinova režima dobivaju koncesiju za crpljenje kavkazke nafte, a kada koncesiju na istom području dobiva i Njemačka 1922. godine, taman da dobivenom koncesijom može bez problema odplatiti nametnutu visoku ratnu odštetu, biva ubijen njemački ministar vanjskoi poslova, Rathenau, koji je isposlovao naftnu koncesiju, i sve pada u vodu. Poslije će Englezi učiniti njemačkom srednjem sloju i predstavnicima njemačke industrije prihvatljivim Hitlerov radikalni i ekstremni anti-boljševički program kako bi sredstvima diktature nacistički režim do kraja odplatio ratne reparacije iz Prvog svjetskog rata.

BOLJŠEVIZACIJA SRBIJE NAKON PRVOG SVJETSKOG RATA

Daleko prije raspada Jugoslavije 1941. je u Srbiji postojao jak socijalistički pokret i jake komunističke tajne ćelije, i to u jednoj zemlji u kojoj su radišnost i trud predstavljali strane pojmove. Naime, Srbija je od početka 20. st. do početka Prvog svjetskog rata živjela isključivo od raznoraznih mitinga po cijeloj zemlji, od vojno-političkih manifestacija, od huškačkih i šovinističkih skupova, a sve s nadom u „uskrsnuće Dušanova carstva“ odnosno s nadom u stvaranje i ostvarenje „Velike“ Srbije. Svakodnevica je u Srbiji prolazila iz dana u dan, i iz godine u godinu u besplodnom politiziranju i iživljavanju povijesnog romantizma, u najužem savezništvu sa panslavenizmom i pravoslavnom Rusijom. U takvoj je zemlji na plodno tlo padao i frazerski nauk o marksizmu i komunističkoj ideologiji. Srpska marksistička omladina na beogradskom univerzitetu stoji u zoru raspada Jugoslavije 1941. pod utjecajem Moskve. Nisu slučajno održane velike beogradske demonstracije nakon što je jugoslavenska vlada 25.3.1941. podpisala pristupanje Silama osovine; demonstracije su održane pod marksističkom parolom „Bolje rat nego pakt, bolje grob nego rob“, i na poticaj britanske tajne službe kojoj je cilj bio od Jugoslavije, kao saveznika 3. Reicha, stvoriti neprijatelja 3. Reicha, po načelu da je neprijatelj moga prijatelja moj je neprijatelj. Činjenica da ideologije, koje propagiraju nasilje, padaju u Srbiji na plodno tlo, povezano je sa višestoljetnom osmanlijskom okupacijom Srbije za vrijeme koje je stvoren poseban mentalitet ponašanja koji se u ratu zna kao četništvo – oružana pobuna, ustanci, teror, klanje, etničko čišćenje, zastrašivanje, istrebljenje, širenje laži, i optuživanje bez pokrića itd.

HRVATSKA I HRVATSKI NAROD

Hrvati su se nakon 1918. našli u klopci sa svim onim narodima koje je versajski ugovor proglasio nepodobnima u Europi. Također, cjelokupni hrvatski narod, osim pojedinačnih izdajica, našao se od stvaranja Jugoslavije 1918. do njezina raspada 1941. u oporbi prema

velikosrpskom diktatorskom režimu u Beogradu. Nakon smrtonosnog atentata na demokratske predstavnike hrvatskog naroda, u beogradskoj skupštini 1928. godine, i ubojstva Stjepana Radića i drugih parlamentarnih zastupnika, svaka je nada u zajednički suživot sa Srbima postala izgubljena, osim kod nekih naivnih i pokvarenih hrvatskih političara. Stjepan Radić, umjesto da hrvatski narod uputi u stvaranje samostalne i neovisne hrvatske države, barem pred svoju smrt kad već nije dok je bio u usponu životne snage, u svojoj političkoj oporuci, prenijeta u svijet od strane njemačke novinske agencije, zalaže se za „konfederativnu Jugoslaviju“. Oni, koji nikada nisu ni vjerovali u zajedničku jugoslavensku državu, pravaši, otišli su u ilegalu i osnovali ustaški pokret za razbijanje Jugoslavije. Kako bi se oslabio ustaški pokret, koji predstavlja opreku Jugoslaviji, jugokomunisti u Hrvatskoj stvorili su jaku propagandu koja je i uspjela zavesti određeni broj Hrvata koji su 22. lipnja 1941. u šumama oko Siska digli oružani ustanak protiv Nezavisne Države Hrvatske, tek 70 dana nakon što je prvi puta nakon 800 godina uspostavljena jedna hrvatska država. Međutim, komunistički ustanak u Hrvatskoj doživio je do kraja 1941. potpuni slom, s obzirom da se „narodnom ustanku“ nije odazvao hrvatski narod, a obavještajna i tajna i redarstvena služba NDH razbila je do kraja 1941. sve tajne komunističke ćelije čiji su konspirativni teroristički članovi završili u zatvoru, a među njima i vođa komunističkog ustanka u Hrvatskoj, Andrija Hebrang. Nakon toga komuniste u Nezavisnoj Državi Hrvatskoj potajno posjećuje boljševik Edvard Kardelj koji nakon toga šalje izvješće Titu s naglaskom kako je „rukovodstvo“ CK KPH u Hrvatskoj poučio na koji način se diže ustanak; između ostalog, Kardelj javlja kako je poučio „rukovodstvo“ komunističke partije u Hrvatskoj o pravilnoj taktici ustanka u dvije etape, «I taktika sabotaže, II gerilska taktika“ oružane borbe; u vezi prve etape sabotaža, visoki jugokomunistički funkcioner traži od komunista u Hrvatskoj da trebaju „izazvati represalije... u ratu se ne smijemo plašiti uništenja čitavih sela, teror će bezuvjetno dovesti do oružane akcije.“ /Prevedeno sa srpskog jezika, op.a.) S obzirom da su Hrvati bili 1941. zadovoljni uspostavom Nezavisne Države Hrvatskom, za razliku od Srba koji nisu znali kud će sa sobom od bijesa kojim su kiptjeli zbog propasti Jugoslavije odnosno „Velike“ Srbije, i uspostave Nezavisne Države Hrvatske na ruševinama „tamnice naroda“, većinu partizana 1941. u Hrvatskoj ne čine Hrvati nego Srbi sa današnjeg područja Republike Hrvatske i Bosne i Hercegovine. Drugim riječima, Kardeljev naputak komunistima znači da u partizanima moraju što više i češće napadati hrvatske civile po selima, naseljima i gradovima kako bi terorističke akcije izazvale reakciju ustaškog režima koji nije mogao vršiti odmazdu nad partizanima u šumi nego nad Srbima po selima i naseljima u NDH koji su popunjavali partizanske redove. Kao ilustraciju vrijednu spomena je činjenica da su četnici i partizani 1941. pobili u raznoraznim terorističkim akcijama preko 10 tisuća hrvatskih civila i nesrpskih državljana NDH, i to često i najčešće na brutalni, bestijalni način, klanjem hladnim oružjem, paljenjem čitavih sela i istrebljenjem njihovih stanovnika. Primjer pobunjeničkog ustaničkog terorizma je tužna subina hrvatskih stanovnika u dva bosanska sela, Krnjeuša i Vrtoče, koje su četnici u jačini od oko jedne tisuće pripadnika te paravojne formacije sravnili sa zemljom, mjesnu crkvu srušili, kao simbol katoličanstva i civilizacije u tom kraju Bosanske krajine, te su oko 130 stanovnika tih sela, hrvatskih seljaka i gospodarstvenika, divljački, čak i sadistički, mučili i zaklali, te razvili četnički stijeg s mrtvačkom glavom, klicajući kralju Petru i Staljinu.

Sve u svemu, iako je hrvatski narod činilo 1941. preko 95 posto seoskog i radničkog stanovništva, komunistička partija nije uspjela pridobiti značajnije članstvo za svoj oružani pokret („NOP“) među Hrvatima, iako je komunistička propaganda uporno apelirala na siromašni socijalni aspekt hrvatskog puka, i na mizernu ekonomsku situaciju u NDH koja je bila jedna tipična seljačka, poljoprivredna država, bez modernih tehnologija, i bez posebno razvijene industrije, i s jednim državnim aparatom čiji su službenici bili birokrati još iz vremena Austro-Ugarske, naučeni da budu dobre sluge stranim lošim gospodarima. Na području Hrvatske komunistička propaganda nije čak ni za vrijeme najveće svjetske gospodarske krize tridesetih godina 20. stoljeća uspjela za svoj nasilnički program pun lažnih nada pridobiti značajniju potporu hrvatskog stanovništva, za razliku od stanovništva u Srbiji

gdje je koncem 1941. popunjeno nekoliko partizanskih odreda, kao i dvije „proleterske" brigade, popunjene isključivo Srbima i Crnogorcima.

Srijeda, 21 Studeni 2007

RATNI ZLOČINI MARŠALA TITA II -2 – dio

HRVATSKI CENTAR ZA ISTRAŽIVANJE ZLOČINA KOMUNIZMA

RATNI ZLOČINI MARŠALA TITA

Partizanski ratni zločin u Prijedoru 1942.

NASTAVAK - II.

KOMUNIZAM I CRNA RUKA/BRITANSKA BALKANSKA PROSRPSKA POLITIKA/ SARAJEVSKI ATENTAT I TAJNA RATA/ BOLJŠEVIZACIJA SRBIJE NAKON PRVOG SVJETSKOG RATA/ HRVATSKA I HRVATSKI NAROD/SRPSTVO NAKON RASPADA JUGOSLAVIJE I SRPSKI NAPADI NA NOVU HRVATSKU DRŽAVU/POMOĆ SRPSKIM POBUNJENICIMA U NEZAVISNOJ DRŽAVI HRVATSKOJ IZ SRBIJE I CRNE GORE/POMOĆ LONDONA I MOSKVE U BORBI PROTIV HRVATSKE DRŽAVE/TEROSTIČKI NAPADI KOMUNISTIČKE I ČETNIČKE BANDE NA HRVATSKE CIVILE

SRPSTVO NAKON SLOMA JUGOSLAVIJE 1941.

Za vrijeme Travanjskog rata Osovine protiv Jugoslavije, niti jedan hrvatski vojnik nije ispalio niti jedan metak u pravcu Sila osovine, u tolikoj mjeri je Hrvatima bio omražen jugoslavenski velikosrpski režim. Jugoslavenski vojni stroj raspao se u Travanjskom ratu 1941. protiv Osovine bez bilo kakvog obrambenog mehanizma, i bez ijedne prodorne akcije od strane vojske Kraljevina Jugoslavije; zakazale su čak i navodno prekaljene srpske brigade i divizije koje su svoju slavu stekle 1918. uz pomoć francuske vojske koja je probila front u Makedonij prema austrougarskoj vojsci, nakon čega je srpska vojska izvršila proboj do Beograda, i do Zagreba gdje su srpski oficiri umarširali na svojim mazgama, „oslobodivši" Zagreb, i sa sobom donijevši u jednu srednjoeruopsku kulturnu sredinu cijelu paletu balkanskih psovki i primitivnih i nasilničkih oblika ponašanja.

Samo dio jugoslavenske vojske završio je 1941. u ratnom zarobljeništvu Osovine, a dobar dio se sklonio u šumovita i brdska područja BiH, Crne Gore i Srbije, i to po unaprijed zacrtanom planu generalštaba vojske Kraljevine Jugoslavije koji je u ratnim planovima predvidio njemački napad na Jugoslaviju. Po tajnom planu je bilo predviđeno partizansko ili gerilsko vođenje rata od strane četničkih jedinica na čelu sa srpskim oficirima propale jugoslavenske vojske. Uoči njemačkog napada je dobar dio pravoslavnog puka u Bosni bio od strane generalštaba jugoslavenske vojske naoružan, slično kao pobunjeni Srbi 1990. u Kninu. K tome su u različitim dijelovima Srbije, Crne Gore i Bosne i Hercegovine stvorena tajna skladišta s oružjem, tako da su se Srbi odlično pripremili za rat nakon rata, ali ne protiv okupatora, Nijemaca i Talijana, nego protiv svojih „komšija" Hrvata. Na čelo pobunjeničkih Srba stao je član generalštaba propale vojske Kraljevine Jugoslavije, pukovnik Dragoljub Mihajlović, kojega je kralj Petar II Karađorđević, u londonskom izbjeglištvu, imenovao

ministrom obrane u kabinetu jugoslavenske vlade, i autorizirao sve njegove vojne akcije, uključujući i etničko čišćenje nesrpskog stanovništva u svrhu stvaranja „homogene Srbije“ kao pretpostavku da se nakon rata obnovi „Velika“ Srbija. (O tome postoji cijeli niz dokumenata.) Terorističku djelatnost četnici su 1941. više izvodili u Bosni i na Sandžaku protiv muslimanskih civila nego u Srbiji protiv njemačkog okupatora.

S obzirom da je Josip Broz Tito namjeravao direktnom akcijom doći na vlast, kao njegovi boljevički drugovi u Rusiji 1917. godine, vođa jugokomunističkog ustanka povukao je u borbu protiv Nijemaca u Srbiji i četničko vodstvo koje je zbog toga praktički izgorilo, ne imajući nikakvu realnu šansu, kao ni partizani, protiv dvije profesionalne njemačke divizije koje su tako reći uništili i Titove partizane i Mihajlovićeve četnike u zapadnoj Srbiji, do konca 1941. godine. Nakon toga i jedni i drugi prebacuju svoje djelovanje u Bosnu gdje su mogli računati na njemačko-taljanski rivalitet u NDH, kao i na talijansku pomoć u borbi protiv Hrvata. Bosna je bila plodno tlo, kako za četničke nerede, tako i za partizanske nerede, provokacije, i raznorazne oružane akcije 1941./1942. godine, posebno stoga što ni približno nije bilo završeno naoružavanje tek stvorene i iz pepela nikle nove hrvatske vojske i redarstvenih snaga. Taj vakuum iskoristili su i jedni i drugi banditi, kako (srpski) partizani, tako i (srpski) četnici. Tako su ostatci srpske vojske iz nekadašnje vojske Kraljevine Jugoslavije započeli još u ljeto 1941. s organiziranim vojničkim napadima na Nezavisnu Državu Hrvatsku. Čitave srpske jedinice prebacivale su se iz zapadne Srbije preko državne granice na Drini u Nezavisnu Državu Hrvatsku, i niti jednog trenutka nisu imale borbena djelovanja protiv talijanskog fašističkog okupatora koji je na terenu odobravao djelovanje partizana i četnika jer su i jedni i drugi smatrani pogodni kao protuhrvatski čimbenik, a slab talijanski susjed, Hrvatska, smatran je od strane talijanskih fašista kao dobar znak za jačanje „Velike“ Italije. Četnici i partizani, Tito i Draža Mihajlović, čak su u listopadu 1941. stvorili i zajednički vojno-politički pakt, dogovorivši se da će na područjima koja budu zauzeli, ravnomjerno podijeliti vlast između komunističke partije i predstavnika jugoslavenske vlade u londonskom egzilu. Pakt su, međutim, prekršili komunisti, zabivši četnicima nož u leđa, napustivši zajednički front u Kraljevu u Srbiji prema njemačkim jedinicama, i napavši četnički štab na Ravnoj gori, koji su poslije napali i Nijemci. Poslije toga, i unatoč izdaji od strane komunista opet je stvoren anti-hrvatski pakt, i to u Bosni, sa ciljem odcjepljenja istočne Bosne od NDH i pripajanje Srbiji. Ovaj pakleni plan, koji je imao čak i prešutnu podršku lokalnog talijanskog i njemačkog vojnog zapovjedništva, spriječen je u proljeće 1942. prvom velikom i uspješnom vojnom kontraofenzivom hrvatske vojske odnosno dragovoljačkih ustaških jedinica. Međutim, doslovno od prvog dana postojanja NDH su se oružane snage NDH, uglavnom slabo naoružane, našle u stalnom oružanom okršaju sa srpskim pobunjenicima, bilo sa četnicima, bilo sa partizanima, bilo nekada i s jednima i drugima zajedno. Za to vrijeme se iz Londona i Moskve širila lažna propaganda kako je hrvatsko stanovništvo zajedno s vlastima u Zagrebu navodno napadalo nenaoružano pravoslavno stanovništvo i goloruk srpski narod. Istina je bila suprotna, naime, do zuba naoružane četničke i partizanske bande napadale su nenaoružano hrvatsko seosko stanovništvo, i goloruk hrvatski narod, slično kao i 1990. za vrijeme srpske pobune u Republici Hrvatskoj, i 1991. za vrijeme velikosrpske agresije i napada tzv. „JNA“ na Vukovar, i Hrvatsku u cjelini. Britanska vlada je pojedinačnim obavještajno-komandoskim akcijama održavala tinjajuću vatru među pobunjeničkim Srbima na području NDH, šaljući zračnim snagama i padobranskim akcijama britanske vojne instruktore, i simbolične pošiljke oružja, ali dovoljne za jačanje morala među partizanima i četnicima, i uspostavljajući obavještajnu mrežu za prikupljanje podataka o vojnim tajnama oružanih snaga NDH i njezinih njemačkih saveznika. Uz to je London na pobunjenička područja NDH slao propagandni materijal. Srbin Stevo Biljetina iz Donjeg Lapca, posvjedočio je 30.srpnja 1941. u zapisnik oružanih snaga NDH u Bihaću da se kod Kulen Vakufa spustilo padobranima 10 stranih oficira sa pošiljkom od 100 automatskih pušaka. Početkom 1942. se iznad Romanije kod Sarajeva padobranima spustila skupina britanskih specijalnih snaga na čelu sa bojnikom Kevinom Elliotom (33 godine) iz Londona, koja se spustila na pobunjeničkom partizanskom

području ali u ruke hrvatskih jedinica koje su se tamo kretale. Zarobljeni britanski specijalci sa sobom su imali detaljno izrađeni plan o špijunaži na području NDH i uspostavi kontakta sa partizansko-komunističkim vodstvom.

Srpskim pobunjenicima u NDH pridružili su se mnogi nekadašnji srpski državni i javni službenici koji su od 1918. na području Hrvatske i BiH jednostrano zastupali velikosrpske interese Beograda, i koji nisu mogli računati, zbog hipoteke iz prošlosti, da će iste privilegije imati i u hrvatskoj državi NDH kao što su imali u velikosrpskoj državi Kraljevini Jugoslaviji. Svi oni pridružili su se raznoraznim grupama srpskih pobunjenika po šumama koje su se priključivale četnicima ili partizanima. Poslije, 1943. godine su se tim ratnim zločincima i banditima pridružili i mnogobrojni Hrvati, odlazeći u partizane, razočarani vlašću Ante Pavelića koji je prihvatio talijansku okupaciju hrvatske Dalmacije, kolijevke hrvatske države koja je Rimskim ugovorima odstupljena Kraljevini Italiji.

Godina 1942. bila je u znaku hrvatskih ratnih pobjeda u bitci za istočnu Bosnu protiv četnika i partizana koju su izvojevale isključivo hrvatske jedinice, i u bitci za Kozaru, koja je bila hrvatsko-njemačka vojna operacija, ali u kojoj su, nasuprot dezinformacijama jugoslavenske titoističke historiografije, prednjačile hrvatske jedinice pod zapovjedništvom generala Čanića i gorskoga zdruga, a i njemački ratni veterani, koji su sudjelovali u bitci za Kozaru, svjedoče o nepokolebljivosti i iznimnoj hrabrosti i izdržljivosti hrvatskih vojnika u toj zahtjevnoj bitci protiv pet Titovih „proleterskih“ brigada. U jesen 1942. dolazi do raskola u ustaškom režimu, i nakon toga Nijemci preuzimaju političku i vojnu inicijativu na području NDH, i predvode protupartizanske ofenzive 1943. godine sa ciljem da se partizanske snage, koje su nakon bitke za Kozaru bile razbijene ali ne i uništene, potisnu što više prema jugo-istoku, okruže i unište (od četiri partizanske divizije uništene su do kraja ljeta 1943. u cjelini dvije, jedna je onesposobljena i osakaćena a samo jedna, Prva proleterska, ostala je operativno sposobna. U jesen 1943. su oporavljeni partizani naoružani većim količinama talijanskog oružja nakon kapitualcije Italije (hrvatske jedinice uspjele su od deset talijanskih divizija zaplijeniti oružje od samo jedne, a njemačke snage od dvije), te su održali i političku skupštinu u Jajcu i formalno obnovili jugoslavensku državu što je ojačalo psihološki potencijal partizanskih snaga da izdrže do eventualnog preokreta na svjetskim ratištima. Međutim, nakon ljeta 1942. više nije bilo značajnije protupartizanske vojne akcije s hrvatske strane, što dovodi do rasta prestiža partizanskih jedinica, a ljudski je oportunizam takav da se čovjek najčešće priključuje jačemu. Određeni broj Hrvata se 1942., a posebno nakon 1943. priključio jugoslavenskim partizanima, često i zbog četničkog terora koji se odvijao pod zaštitom talijanskih fašista u južnim dijelovima NDH od 1941. do 1943. Međutim, u načelu ne postoji neki obrazac po kojemu su Hrvati odlazili u partizane, jer kako objasniti postojanje zagorskog partizanskog odreda u području gdje uopće nije bilo talijanskih garnizona niti četnika. Marksistička propagandna priča o borbi za ravnopravni položaj radnika i seljaka također ne može biti jedini motiv odlaska u partizane, s obzirom da se partizani nisu borili samo za uspostavu komunizma umjesto kapitalizma nego i za obnovu Jugoslavije. Strossmayerova jugoslavenska ideologija, u simbiozi s marksizom, zaluđivala je na kraju i dio hrvatskog naroda kao što je marksizam zaveo i mnogobrojne druge narode svijeta, tako i Nijemce, Ruse, Ukraince, Mađare i druge. Teško je, međutim, objasniti činjenicu da su pripadnici zagorskog partizanskog odreda popunili krajem rata 1945. zločinačke komunističke koljačke jedinice iz vojne OZNE i KNOJA, i da je, primjerice, točno 60 pripadnika krapinske vojne OZNE u Maclju kod Krapine, u lipnju 1945. likvidiralo 12 tisuća hrvatskih ratnih zarobljenika, što otprilike odgovara broju poginulih hrvatskih branitelja i civila u Domovinskom ratu (1991. – 1995.) na području Republike Hrvatske.

III.
(Nastavak slijedi)

Petak, 23 Studeni 2007

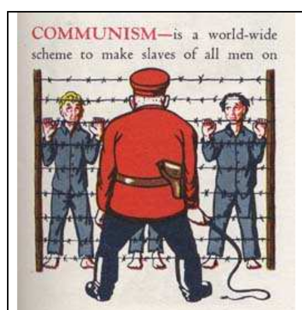
Prof. Goran Jurišić

RATNI ZLOČINI MARŠALA TITA III - 1. dio

HRVATSKI CENTAR ZA ISTRAŽIVANJE ZLOČINA KOMUNIZMA

RATNI ZLOČINI MARŠALA TITA III - 1. dio

Partizanski ratni zločin u Prijedoru 1942.
III.

VOJNO-POLITIČKA SITUACIJA I SVJETSKA RATIŠTA 1941. – 1943. / PARTIZANSKI REVOLUCIONARNI TRIBUNAL I TEROR U PRIJEDORU / OSLOBOĐENJE I BITKA NA KOZARI 1942.

Odmah nakon proglašenja Nezavisne Države Hrvatske, 10. travnja 1941., i kapitulacije i raspada Jugoslavije uslijed napada Osovine, dijelovi jugoslavenske vojske i srpski oficiri obračunavaju se s hrvatskim civilima koje optužuju za izdaju Jugoslavije. Uzroci (brzom) raspadu Jugoslavije nalaze se u velikosrpskoj diktaturi nad hrvatskim narodom od 1918. do 1941. godine.

Još gore od hrvatskih katoličkih civila prolaze muslimanski civili u Bosni koje četnici optužuju za podršku Nezavisnoj Državi Hrvatskoj koju drže preprekom obnovi „Velike" Srbije ili Jugoslavije. Ujedno ih smatraju „Turcima" i optužuju za povijesne nedaće višestoljetne okupacije Srbije od strane Osmanskog Carstva, iako bosanski muslimani nisu turskog niti arapskog podrijetla, niti su njihovi preci prouzročili srednjovjekovni pad srpskog Dušanova Carstva pod islamski režim. Tvorac moderne hrvatske političke nacije, hrvatski političar, i Otac domovine Ante Starčević je bosanske muslimane prepoznao kao „cvieće hrvatskog naroda", a hrvatski znanstvenik dr. Ivo Pilar dokazao je da su bosanski muslimanski hrvatskog podrijetla, i da predstavljaju nasljednike starog hrvatskog plemstva koje je nakon propasti hrvatske kraljevine 1102. godine kolektivno iselilo u Bosnu i osnovalo novu hrvatsku vrhbosansku državu.

Vodstvo četničkog pokreta donosi 1941. plan o etničkom čišćenju, pod naslovom „Homogena Srbija" tako da se na udaru četničkih jedinica nalaze hrvatski katolici s područja današnje Republike Hrvatske, i hrvatski katolici u Bosni i Hercegovini, kao i bosanski muslimani, te četnici nad tom skupinom državljana NDH provode genocid, a zajedno s partizanima počinili su 1941./1942. mnogobrojne ratne zločine. (Sveukupno su četnici u Drugom svjetskom ratu likvidirali 30 tisuća hrvatskih katolika i 31 tisuću bosanskih muslimana.)

NDH se od njezine uspostave nalazila pod konstantnim udarom srpskih pobunjenika, četnika i partizana. Pobunjenicima je 1941./1942. na ruku išla njemačko-talijanska demarkacijska vojna crta koja se protezala južno od Karlovca do Foče. U južnom dijelu navedene demarkacijske linije, koji su kontrolirale talijanske oružane snage, oružane snage NDH nisu imale slobodu djelovanja, što je četnicima omogućilo da u zimu 1941./1942. počine strahovite masovne zločine u dolini rijeke Drine nad bosanskim muslimanima kojih je ubijeno preko deset tisuća u nekoliko tjedana; osim nad bosanskim muslimanima, i manjim brojem katolika u podrinskim gradovima i selima su četnici počinili ratni zločin nad malobrojnim redarstvenim snagama i domobranskim posadama, te hrvatski vojnici praktički i ne dolaze u ratno zarobljeništvo nego bivaju nakon predaje brojčano premoćnom

neprijatelju ubijeni na licu mjesta. Prilikom napada na Foču, primjerice, u prosincu 1941. godine Foču brani jedna satnija hrvatske vojske, a neprijatelj napada u jačini brigada, s nekoliko četničkih brigada i regrutiranim naoružanim srpskim civilnim stanovništvom toga područja. Mnogobrojne četničke jedinice ubacuju se iz Srbije preko Drine u NDH i naprosto su pregazile malobrojne domobranske posade oružanih snaga Nezavisne Države Hrvatske koje zbog toga nisu u stanju zaštititi stanovništvo toga područja. U tom smislu je pismo i apel za pomoć koji je hrvatskom vojskovođi i ministru obrane NDH, maršalu Slavku Kvaterniku, 6. prosinca 1941. uputio čelnik Islamske zajednice u NDH, Reis-ul-Ulema Fehim Spahić, potresan, koliko i izraz nemoći članova nezaštićene Islamske zajednice, i vodstva Nezavisne Države Hrvatske u tom trenutku, koje svoje uzroke ima u talijansko-srpskom paktu:

“Dana 3. prosinca ove godine došlo je odprilike 150 muslimanskih izbjeglica iz okruga Rogatice, Vlasenice i Sarajeva k meni, kao njihovome vjerskom poglavaru, kako bi molili za pomoć u njihovoj očajničkoj situaciji. Doveli su sa sobom dva druga, koji su tek nedavno pobjegli iz okruga Rogatice, koja se nalazi pod vlašću četnika i komunista. Kod mene su sljedeće izjavili u zapisnik: “Živjeli smo skoro mjesecipol pod vladavinom četnika i komunista. Dana 24. studenoga ov. g. nam je uspio bijeg preko Goražda, Foče, Nevesinja i Mostara u Sarajevo. U tih mjesecipol dana su četnici u okrugu Rogatice zapalili sedamdeset i jedno selo (svako se navodi poimenično), koja leže u općinama Borik, Sokolovići, Žepča, Dub i Tetinjsko. I u drugim općinama Rogatice zapaljena su brojna sela. Paljenja, ubojstva i pljačke i danas traju u tim područjima. Spaljivanje kuća uslijedilo je na sljedeći način, i to tako da je stanovništvo sela, djeca, žene i muškarci, zatvoreno u kućama, i svaka je po redu zapaljena. Osim toga i drugdje traju i dalje masovna ubojstva djece, žena i staraca. U selu općine Sokolovići, Kalimanići, su najednom zaklane 12 osoba, među njima osamdesetogodišnji starac Mehaga Hajdarević. Ubojstva se događaju na najstrašnije načine. Režu se nosevi, vade se oči, ženama i djevojkama se režu dojke, trudnim ženama se rasparaju trbusi itd. U Rogatici su četnici ubili tri stotine ranjenika i bolesnika. Kod ubojstva muslimana četnici im dobacuju: “Gdje su sada Hrvati i vaš Pavelić, zovite sad Hitlera da vam pomogne!”.” Ne poštuje se čast naših majki, sestara i kćeri, komunističke četničke bande siluju muslimanske djevojke i žene. Molim Vas excellencijo, od svega srca, da otvorite Vaše dobro i plemenito srce kako biste pomogli patnicima, i da poduzmete sve kako biste ih spasili, i u najskorije vrijeme oslobodili njihova sela od komunističkih četničkih bandi.”

Tri mjeseca nakon apela Reis-ul-Uleme oružane snage NDH spasile su muslimansko pučanstvo istočne Bosne od genocida srpskih četnika, a Nezavisna Država Hrvatska je na prvu obljetnicu njezina osnutka izbila na državnu granicu na Drini, oslobodivši od velikosrpske okupacije sve gradove na rijeci Drini, od Zvornika do Foče.

Kada je poglavnik ustaškog pokreta i poglavar Nezavisne Države Hrvatske, Ante Pavelić, na politički pritisak talijanske fašističke vlade, uz nazočnost talijanske Druge armije i faktičnu okupaciju Dalmacije i Hercegovine, odstupio Kraljevini Italiji Rimskim ugovorima u svibnju 1941. hrvatsku Dalmaciju, njemački vođa Adolf Hitler pozvao je šefa hrvatske države na hitni sastanak u rezidenciju Berghof u bavarskim alpama, s točkama dnevnog reda: revizija Rimskih ugovora i odbacivanje talijanskog pritiska, te naoružavanje oružanih snaga NDH. Poziv je stigao unatoč preokupacijom njemačkog političkog i vojnog vodstva u vezi najveće invazije u povijesti čovječanstva, one na Sovjetski Savez.

U povijesti je poznat rivalitet između Hitlera i Mussolinija, i činjenica da Hitler nije držao do talijanskog fašizma, niti do Mussolinija kojega je smatrao saveznikom iz nužde jer je Italija bila jedini snažniji saveznik Njemačkoj u Europi. Hitlerov strateški interes nije bilo Sredozemlje nego prodor na Istok. Međutim, talijanske snage, gdje god krenule u ekspanziju i osvajanja, doživljavale su neuspjeh, bilo u Etiopiji kada je Italija napala tu jedinu nezavisnu državu u Africi i od slabo naoružane etiopske vojske doživjela početne poraze, bilo u Grčkoj 1940. kada su doživjele poraz od hrabre grčke vojske, bili u Sjevernoj Africi protiv Engleza. Prilikom napada Osovine na Jugoslaviju 1941. je hrvatska država proglašena u trenutku kada se niti jedna čizma talijanskog vojnika nije

nalazila na hrvatskom tlu. Italija nije ni u jednom segmentu sudjelovala u osnivanju Nezavisne Države Hrvatske. Praktički otimanje dijela političkog teritorija NDH proširilo je talijansku interesnu sferu na istočnojadransku obalu u unutrašnjost države koja je uspostavljena izravnom Hitlerovom direktivom. Stoga se njemački vođa smatrao prevarenim kada su Talijani isposlovali praktičnu podjelu NDH i odbacivanje njemačke interesne sfere od hrvatske obale. Kada je Pavelić odbio njemačku ponudu pomoći u rješavanju talijanskog pritiska, i faktične okupacije, Hitlerov zamjenik i šef sigurnosti Reicha, Heinrich Himmler, je u Berlin dao pozvati šefa sigurnosti NDH, Eugena Didu Kvaternika, i ponudio mu isto što je Hitler ponudio Paveliću, uz sugestiju da Kvaternik izvrši državni udar i preuzme vlast u Zagrebu, i uz pomoć Njemačke anulira Rimske ugovore. Nakon što je i Kvaternik odbio ponudu, Hitler je ravno kroz NDH jednostrano povukao vojnu demarkacijsku liniju, i na taj način ograničio talijansku interesnu sferu. Za primijetiti je da su talijanski fašisti jedinu teritorijalnu ekspanziju ostvarili u Etiopiji, i u Hrvatskoj. Svugdje drugdje je talijansko oružje zakazalo, kao na pr. u Sjevernoj Africi kada je Mussolini napao Engleze, i bio poražen, a da njegov saveznik ne doživi totalni poraz, i izgubi naftom bogatu koloniju Libiju, važnu i zbog njemačke potrebe za naftom koja je pokretala Hitlerove tenkovske divizije, Hitler je na brzinu dao formirati njemački Afrički korpus, na čelu s generalom Rommelom, izvrsnim ratnim strategom i virtuozom munjevitog ratovanja tenkovima. Uz to je na Siciliju prebačen jedan zrakoplovni korpus od Luftwaffe.

Petak, 23 Studeni 2007

RATNI ZLOČINI MARŠALA TITA III - 2. dio

Prof. Goran Jurišić

HRVATSKI CENTAR ZA ISTRAŽIVANJE ZLOČINA KOMUNIZMA

RATNI ZLOČINI MARŠALA TITA III - 2. dio

Partizanski ratni zločin u Prijedoru 1942.

III.

VOJNO-POLITIČKA SITUACIJA I SVJETSKA RATIŠTA 1941. – 1943. / PARTIZANSKI REVOLUCIONARNI TRIBUNAL I TEROR U PRIJEDORU / OSLOBOĐENJE I BITKA NA KOZARI 1942.

U pozadini njemačkog improviziranog podupiranja talijanskih snaga u Sjevernoj Africi nije samo ugovorna obaveza iz Trojnog pakta o uzajamnoj vojnoj pomoći, definirana Čeličnim paktom iz 1942. godine i sa Japanom, nego i životno prijeka potreba da Njemačka odgodi, što je duže moguće, invaziju angloameričkih snaga na europski kontinent. Afrički korpus Wehrmachta je doduše u svibnju 1943. doživio kapitulaciju, nakon što je potukao Engleze u bitci za britansku tvrđavu Tobruk, ali je invazija na Siciliju odgođena za godinu, do godinu i pol dana, a to je bilo vrijeme prijeko potrebno njemačkoj vojnoj industriji da završi sa testiranjem novoga oružja i krene u serijsku proizvodnju raketnih sustava i mlaznih borbenih zrakoplova, kao i da završi razvoj atomske bombe. U tome leže i uzroci što Nijemci ne gledaju sa simpatijom na talijansku vladavinu u Dalmaciji jer Talijane smatraju nepouzdanim i slabim saveznikom (Italija je na pr. u Prvom svjetskom ratu iz tabora Centralnih sila prešla 1915. u tabor Antante, dobivši od Engleza kao mamac za ulazak u rat na stranu Antane konkretno obećanje o aneksiji hrvatske jadranske obale; vidi Londonski ugovor). Nijemci stoga nastoje ostvariti kontrolu nad hrvatskom obalom kako bi spriječili moguće iskrcavanje angloameričkih snaga, jedna prijetnja koja se pojačala nakon iskrcavanja Američke vojske na Siciliji u srpnju 1943. godine. U tome leže razlozi što je Hitlerov režim nudio Zagrebu konkretnu pomoć u poništavanju talijanskog utjecaja u NDH.

Pavelićevo ustrajavanje na prvenstvenom savezništvu s Mussolinijevom Italijom koja je imala hinjeni i farizejski odnos prema svome hrvatskom savezniku, stajalo je NDH priliku da 1942. vojnički obračuna s oružanim partizanskim pokretom koji je objektivno predstavljao veću opasnost za opstanak hrvatske države od četničkog pokreta koji je početkom 1943. izgubio djelatnu podršku antifašističkih zapadnih saveznika anti-hitlerovske koalicije, dok su jugoslavenski komunisti, podržani 1941. od Sovjetskog Saveza, dobili 1943. i podršku Zapadnih saveznika. Pavelić je svom šefu sigurnosti rekao: "Bolan, nisu bitni partizani, bitno je kako će rat svršiti". U tome je poglavnik bio u načelu u pravu, jer Drugi svjetski rat se nije odlučivao na prostoru NDH nego na svjetskim ratištima, ali stvarnost ga je na kraju rata demantirala, te je propust u stvaranju jakog anti-partizanskog otpora, posebno pred kraj rata, i izostanak preokreta na zapadnoj svjetskoj bojišnici bio koban za dugoročni opstanak tek uspostavljene hrvatske države, s posljedicama koje su se osjetile sve do borbe za opstanak Republike Hrvatske protiv velikosrpske agresije i napada

posrbljene “Jugoslovenske narodne armije” 1991. godine. Poglavnik Pavelić nije na kraju uspostavio čak ni posljednju obranu protiv partizanske Jugoslavenske armije od jeseni 1944. godine kada je Crvena armija izravnom vojnom intervencijom i osvajanjem Beograda instalirala Tita i njegove partizane na vlast u istočnom dijelu obnovljene Jugoslavije. Razlozi pasivnosti mogu se naći u čvrstom uvjerenju da će Hitler rat riješiti u korist Osovine novim, nuklearnim oružjem na zapadnoj bojišnici, i Američku vojsku prisiliti na kapitulaciju i povlačenje s europskg kontinenta. Pavelić je u listopadu 1944. bio posljednji puta u službenom posjetu kod Hitlera koji je svog posljednjeg stvarnog saveznika u Europi mogao uvjeriti u nužnost da se ustraje još koji mjesec do “Endsiega” koji se nazirao uporabom novog, nuklearnog oružja. Cijela zagrebačka javnost je koncem 1944. čavrljala o čudesnom novom oružju koje će neizravno zaustaviti i prodor komunističkih partizana, i njima u jesen 1944. pridruženih četnika, u Hrvatsku. To objašanjava Pavelićevu pasivnost u posljednjim mjesecima rata, ali ga ne iskupljuje od činjenice da hrvatske snage nije usmjerio na otpor titoističkim snagama na hrvatskom tlu, jer jedna vlast predstavlja čimbenik dok postoje njezine oružane snage na vlastitom tlu, dok vojska u izbjeglištvu, zajedno s narodom, predstavlja izbjeglištvo, a izbjeglice ne predstavljaju čimbenik nego smetnju. Tako se odlazak u Bleiburg pretvorio u užas i stravu za hrvatsku stranu u ratu koji se realno mogao i pretpostaviti jer partizani su se za vrijeme rata pokazali kao jedna zaraćena strana koja niti u jedom trenutku nije poštivala bilo kakave međunarodne norme ratovanja, ne poštujući institut ratnog zarobljeništva, ubijajući od 1941. do 1945. godine hrvatske ratne zarobljenike, domobrane i ustaše podjednako, uz dozu nevjerojatne mržnje prema predstavnicima hrvatske države. Tako je bilo i 1942. u Prijedoru.

Od osnutka NDH je grad Prijedor na Sani, u Bosanskoj krajini, u trokutu Banjaluke, Dubice na Uni i Bosanskog Novog, bio pod opsadom srpskih partizana s Kozare gdje su se na tom planinskom platou sklonili dijelovi srpskih jedinica vojske Kraljevine Jugslavije, odbjegli srpski oficiri, i srpski dobrovoljci odnosno četnici koji su svi zajedno s lokalnim srpskim stanovništvom i funkcionerima i aktivistima komunističke partije na kozaračkom gorju činili jednu kompaktnu pobunjeničku masu koja se u svibnju 1942. spustila s Kozare i u jurišu pregazila malobrojne hrvatske oružane snage u Prijedoru i lokalnu redarstvenu posadu. U napadu na Prijedor sudjelovalo je nekoliko tisuća partizana koji su na Kozari imali potporu pet “proleterskih” brigada koje je Tito u rano proljeće 1942. nakon poraza od ustaških jedinica uputio iz istočne Bosne na Kozaru. Danima prije zauzimanja grada na Sani, partizani su pljačkali i palili nesrpska sela u okolici Prijedora, i etnički čistili nesrpsko stanovništvo, izazivajući strah i trepet kod civila (seoske populacije). Ono što se nakon okupacije Prijedora u noći sa 15. na 16. svibnja 1942. događalo sljedećih nekoliko tjedana u Prijedoru, malo je nazvati stravom i užasom. Prava riječ bi bila terminacija, ili istrebljenje stanovništva, kakvo se, primjerice, događalo od 19. studenog 1991. nakon pada Vukovara u ruke agresora odnosno Jugo-armije i četnika.

Partizani su iz Prijedora ubili 229 građana, i sveukupno najmanje 400 ljudi u prijedorskom okrugu koji su ubijeni, ili preciznije rečeno doslovno zaklani i bačeni u četiri masovne grobnice, koji kilometar od Prijedora, podno Kozare. Mnoge hrvatske žrtve su prije smrti mučene, a nekima je fiktivno suđeno pred partizanskim revolucionarnim tribunalom u Prijedoru, a svi zarobljenici mučeni su u prijedorskom gradskom zatvoru. Srpski teror pod crvenom petokrakom vladao je Prijedorom u kojemu je zapovjedništvo obavljao izvjesni partizanski komandant Šoša, a njegov vrhovni komandant zvao se Josip Broz Tito. Zločinci su pored četiri masovne grobnice iskopali još dvije, koje bi sa stotpostotnom sigurnošću bile također popunjene žrtvama (muslimanima i katolicima) da hrvatske snage i njezin njemački saveznik nisu u lipnju 42’ oslobodile Prijedor od partizanskog terora i okupacije. Prijedor je bio prvi veći grad, osim Bihaća na Uni, i Užica u Srbiji, koji su partizani zauzeli i obnašali neku vrstu improvizirane revolucionarne vlasti, s tim da u Užicama nisu ubijali lokalno stanovništvo kao u Prijedoru jer su u Užicama živjeli Srbi, a u Prijedoru osim Srba živjeli su i Hrvati, i Srbima još više od hrvatskih katolika omraženi muslimani. Nakon oslobođenja Prijedora uslijedila je hrvatsko-njemačka vojna operacija na Kozari otkud su istjerane Titove “proleterske” brigade koje su, vojnički dotučene i osakaćene, uspjele probiti obruč i u zbjegu sa dijelom srpskog kozaračkog stanovništva krenule prema južnoj Bosni, dok su hrvatske

snage ostatak od otprilike 15 tisuća srpskih civila odnosno seoskog stanovništva, koje je partizanima pružalo na Kozari logističku podršku, odpremilo u jasenovački logor. Uzrok stradanju kozaračkih Srba leži u prethodnom ratnom zločinu i masakru nad Hrvatima u Prijedoru i okolici, i višemjesečnom odnosno praktički jednogodišnjem teroru koji su stanovnici doline Sane trpjeli od srpskih partizana.

IV.

(Nastavak slijedi)

PARTIZANSKE LIKVIDACIJE HRVATA PODNO KOZARE I PRVE VEĆE ŽRTVE KOMUNIZMA 1942.

Utorak, 27 Studeni 2007

RATNI ZLOČINI MARŠALA TITA - IV (1. dio)

HRVATSKI CENTAR ZA ISTRAŽIVANJE ZLOČINA KOMUNIZMA

RATNI ZLOČINI MARŠALA TITA

Partizanski ratni zločin u Prijedoru 1942.

IV. (1. dio)

PARTIZANSKE LIKVIDACIJE HRVATA PODNO KOZARE I PRVE VEĆE ŽRTVE KOMUNIZMA 1942.

Kratka ali krvava vladavina partizana u Prijedoru u kasno proljeće 1942. ostala je preživjelom dijelu stanovništva toga grada u sjećanju sve dok im komunistička propaganda u Titovoj Jugoslaviji nije isprala mozgove.

U nešto manje od mjesec dana okupacije, sustavna ubojstva nesrpskih stanovnika Prijedora događala su se u pravilu noću, i to odvođenjem zarobljenih civila izvan grada gdje su, nakon mučenja u prijedorskom gradskom zatvoru, dokrajčeni sjekirama i noževima, kao i tupim predmetima i puščanim zrnima izvan grada na obroncima kozaračke planine, na primjer na Pašincu kod Čirkin-Polja, u selu Božići, i u nekim drugim naseljima na Kozari. Svi likvidirani ljudi bili su prije smrti zvjerski mučeni, i na kraju bačeni u četiri masovne grobnice. Nakon oslobođenja Prijedora od strane oružanih snaga NDH i njezinih njemačkih saveznika, stručno liječničko povjerenstvo iz Zagreba, čiji su forenzičari i predstavnici sudske medicine izvršili očevid na mjestu zločina i ekshumaciju žrtava, te protokolirali izjave preživjelih žrtava komunizma i nekih zarobljenih partizanskih počinitelja, ostavilo je hrvatskim naraštajima dokaze koji u normalnoj pravnoj državi, iako ne u Republici Hrvatskoj i BiH, služe kao dokazni materijal u kaznenom postupku, koji opovrgavaju mit o partizanima kao borcima za slobodu, i o „osloboditeljima“, kao što se desetljećima tvrdilo u nekritičkoj, pristranoj i ideologiziranoj jugoslavenskoj titoističkoj (marksističkoj) historiografiji čiji neki predstavnici i danas šire bajke o protunarodnoj tzv. „Narodno-oslobodilačkoj borbi“. Ne postoji oslobođenje naroda ako se ljude iz naroda ubija samo zato što nisu partizani, jugokomunisti, Srbi, i titoisti.

Neke žrtve partizanskog terora u Prijedoru 1942. prošle su nevjerojatna mučeništva, usporediva s mučeništvom u starome Rimu za vrijeme progona kršćana. Predvodnici počinitelja ratnog zločina, i zločina protiv čovječnosti, kako je definirano u Povelji OUN o ljudskim pravima, bili su sljedeći partizani: partizanski komandant „Šoša“, zatim, Mira Cikota (supruga nekadašnjeg predsjednika suda u Prijedoru), Sveta Marjanović, Proka Kovrlija, Boško Šiljegović, Mile Rajlić, Stevan Trtica i drugi. Žrtve su najvećim dijelom seljaci i radnici, dakle, upravo oni koji bi po marksističkoj ideologiji trebali biti predvodnici borbe za svjetliju budućnost, za „progres“, oličenja „čovjeka novoga kova“ u socijalističkom duhu i sl. Imena žrtava su, primjerice, Ante Komljenović (22 godine, trgovački pomoćnik), Julijana Pavlešić (22 godine, domaćica), Mehmed Crnkić (31 godina, mesar), Ibro Murić (23 godine, frizer), Muhamed Kuršumović (67 godina, postolar), Dilha Altić (17 g.) i Mijaz Altić (12 g.), Alija Cepić (38, seljak), Vid Brstilo (68, umirovljenik), Božidar Jurčić (23), Ivan

Slišković (poštanski službenik), Šefka Džaferović (seljanka) ... Sudsko-medicinsko povjerenstvo iz Zagreba ekshumiralo je 60 posmrtnih ostataka žrtava koje su ubijene u razdoblju od 15. svibnja do 10. lipnja 1942. Na svim ekshumiranim žrtvama patolozi su ustanovili kontuziju kostiju, deformaciju čeljusti, ulazne rane na raznim dijelovima tijela od tupih predmeta i hladnog oružja, široke rane na vratovima i lubanjama, ulazne rane od metka na čelu lubanja; neke žrtve nađene su vezane lancima; neke žrtve prvo su mučene hladnim oružjem, i na kraju dokrajčene pucanjem iz puške, iz neposredne blizine. Neposredno uz masovne grobnice pronađene su i čahure od metaka ispucanih u žrtve.

Sudsku medicinu i kriminalistiku na Sveučilištu u Zagrebu, Institut za sudsku medicinu i kriminalistiku osnovao je prvi kriminolog i sudskomedicinski vještak u nekoliko država u Sjedinjenim Američkim Državama (Illinois, Iowa, Indiana...), prof. dr. Eduard Miloslavić, čiji su hrvatski roditelji bili koncem 19. st. iselili u SAD. Dr. Miloslavić sudjelovao je u međunarodom povjerenstvu Crvenog križa koje je na svjetlo dana iznijelo zločin komunizma počinjen u Katynu kod ruskog grada Smolenska 1940. godine, kada je 1943. izvršena ekshumacija poljskih žrtava (više od 15 tisuća mučki ubijenih časnika i dočasnika poljske vojske koji su nakon njemačko-sovjetskog napada na Poljsku u rujnu 1939. bili pali u ratno zarobljeništvo Crvene armije). Po povratku iz Katyna prof. Miloslavić je u Zagrebu održao predavanje o zločinu komunizma u Katynu. Da su prijedorske žrtve istražene po svjetskim mjerilima ondašnje sudske medicine jamčio je i dvostruki mikroskop za uspoređivanje tragova na zrnu metka koji je prof. Miloslavić donio iz Amerike u Hrvatsku. Ugledna američka novinarka Agathe von Hausberger održala je za vrijeme rata na berlinskom radiju, za englesko govorno područje, predavanje o udjelu hrvatsko-američkog prof. Miloslavića u ekshumaciji katynskih žrtava. Na kraju rata se prof. Miloslavić spasio bijegom na Zapad, inače bi i on postao žrtva komunizma kao njegov kolega u Zagrebu, prof. dr. Ljudevit Jurak, kojega je istraživanje zločina komunizma u ukrajinskoj Vinici stajalo 1945. godine života. Naime, staljinistički režim maršala Tita zahtijevao je od uhićenog dr. Juraka da izmijeni izvješće o zločinu komunizma koje je sastavio na osnovi prethodne sudsko-medicinske obrade masovnih grobnica u Vinici. „Vojni sud komande grada Zagreba obavijestio je 30. kolovoza 1945. obitelj Jurak, da je njegovom presudom broj 86 od 9.VI. 1945. presuđen Jurak Ljudevit ...zbog djela ratnog zločina na kaznu smrti strijeljanjem, trajan gubitak građanskih časti...“ Po svjedočenju, dr. Jurak je sa skupinom drugih zarobljenih hrvatskih civila odveden u zagrebačke Gračane i tamo strijeljan. „Ratni zločin“ gospodina dra. Juraka sastoji se, dakle, u tome što je odbio ponudu od „druga“ suca-istražitelja novog crvenog režima da krivotvori vlastitu ekspertizu o žrtvama komunizma u Vinici. Dakako, tragalo se i za prof. Miloslavićem, o čemu svjedoči potjernica totalitarne OZNE, međutim, svjedok o zločinima komunizma već se nalazio u Beču, u odori časnika Američke vojske.

Utorak, 27 Studeni 2007

RATNI ZLOČINI MARŠALA TITA - IV (2. dio)

HRVATSKI CENTAR ZA ISTRAŽIVANJE ZLOČINA KOMUNIZMA

RATNI ZLOČINI MARŠALA TITA

Partizanski ratni zločin u Prijedoru 1942.

IV. (2. dio)

PARTIZANSKE LIKVIDACIJE HRVATA PODNO KOZARE I PRVE VEĆE ŽRTVE KOMUNIZMA 1942.

Cijelu situaciju u Prijedoru opisao je zapovjednik policijske stanice NDH u Prijedoru, Hakija Jusufagić (42. g.), i to pod sudskom prisegom: dana 16. svibnja 1942. u 1 sat iza ponoći započeo je napad partizana na grad Prijedor, i borbe su trajale do popodnevnih sati istoga dana dok su branitelji u gradskom skladištu hrane pružali otpor do duboko u noć.

Prvo što su partizani uradili na dan „oslobođenja“ je bilo da su opljačkali sve privatne kuće i trgovine, a sljedeće jutro počeli su s uhićenjima Hrvata katoličke i muslimanske vjeroispovijedi, i odvođenjem u gradski zatvor. Njemu osobno bile su u zatvoru vezane ruke i noge, i tako su ga dočekali „istražitelji“, udarajući ga kundakom puške i gumenim pendrekom. Prvi dan su ga saslušavali do 3 sata iza ponoći, a pitanja su, primjerice, bila, tko je u Prijedor doveo jednog časnika oružanih snaga NDH, ili, tko je spriječio da 13 bureta s petrolejem bude otpremljeno na Kozaru, ili zašto je spriječena otprema duhana na Kozaru, zašto je on osobno kontaktirao sa časnicima Ustaške vojnice i sl. Prilikom svakoga pitanja su ga tukli, a među njima ga je osobno tukao partizanski komandant Šoša, i to tako da mu je šakom udarao u sljepoočnicu, a partizan Karabegović bio je zadužen da ga cipelari, dok je partizan Pero Alivuk bio zadužen za zadavanje udaraca kundakom puške. Dana 9. lipnja 42' su g. Jusufagiću priopćili da je osuđen na smrt koju je izbjegao 10. lipnja na dan oslobođenja Prijedora od jugokomunističkog režima. Posvjedočio je da je osobno vidio mučenja nad drugim Hrvatima, na pr. Rudolfa Čadeka kojega su optužili da je u Zagrebu slavio Hitlerov rođendan. Tako su ga izudarali da mu je cijelo tijelo bilo crno od modrica. Da ne bi bilo zabune, srpski su partizani zamjerali Hitleru jedino što je izdao direktivu o osnivanju hrvatske države, dok su vodeći velikodostojnici Srpske pravoslavne crkve podržavali Hitlerov antisemitizam, a srpska žandarmerija je u Srbiji u srpnju i kolovozu 1941. likvidirala u dva koncentracijska logora sve srbijanske i beogradske Židove.

Pola stoljeća nakon ratnog zločina i zločina protiv čovječnosti nad građanima Prijedora su nasljednici partizana s Kozare, samo ovaj puta u četničkim uniformama, počinili 1992. istovrsne zločine nad građanima Prijedora kao 1942. godine, s tim da su ovaj puta zločine obavljali unutar žice dva koncentracijska logora kraj Prijedora, „Omarske“ i „Keraterm“, koje je svijetu liberalne demokracije na Zapadu razotkrio američki novinar sa savješću, Roy Gutman, dobviši zbog toga najvišu novinarsku Pulitzerovu nagradu. Taman kada je Zapad mislio koljače Radovana Karadžića provući kroz ušicu igle pojavio se gospodin Roy Gutman.

Zanimljivo je kako je jugokomunistička propaganda u pola stoljeća Titove Jugoslavije

oblikovala javno mišljenje bosanskih muslimana tako da su ovi, čiji su se očevi i djeodovi borili u ustašama zajedno s katolicima, o hrvatskim katolicima imali najgore mišljenje koje se u vrijeme socijalizma moglo izreći, a to je da su „ustaše“. Kada su preko Radio Prijedora stizale vijesti s „fronta prema ustašama“ 1991. godine u Republici Hrvatskoj, srpski rezervisti „JNA“ poručivali su preko radio-valova da će, „kad završimo ovdje s ustašama, onda ćemo se u Prijedoru obračunat s našim muslimanima“. Dečki u Prijedoru, muslimani, ali daleko od vjere u Alaha, odgojeni u titoističkom duhu, sjedeći ljeti 1991. po prijedorskim kafićima i slušajući navedena izvješća s frona u Hrvatskoj, mislili su da se njihovi srpske komšije šale, i da su dobili sunčanicu. Niti godinu dana poslije su svi muslimani iz Prijedora, kao i katolici, završili u dva koncentracijska logora gdje su ih smjestili, kako su Karadžićevi Srbi cinički govorili, „da ih zaštite od rata“. Jedan tako „zaštićeni“ musliman, koji je slučajno preživio jer mu je najgori sadist u logoru, srpski čuvar Duško Tadić (osuđen od haaškog suda ICTY), bio nekadašnji prijatelj iz lokalnog karate-kluba, što ovoga, međutim, nije spriječilo da mu osobno pobije pet drugih prijatelja, posjvedočio je da su jednoga jutra 1992. godine nestale sve jugoslavenske zastave iz Prijedora, i umjesto njih su se vijorile srpske zastave, a svugdje po gradu nalazile su se četničke patrole koje su uhićivale civile i otpremale ih gradskim autobusima u koncentracijske logore. I dok je prije rata bio vatreni titoist i pristaša „bratstva i jedinstva“, nakon oslobođenja iz logora htio je samo jedno, što prije se uhvatiti puške i boriti protiv velikosrpskih nacista s petokrakom na čelu, a „ustaše“ su mu postali najdraži saveznici.

Dok predsjednik Republike Hrvatske, Stjepan Mesić, u svojoj zemlji predvodi proslave obljetnice osnutka pojedinih partizanskih jedinica, i zajedno s Vladimirom Šeksom iz državnog proračuna financira partizanske mitinge po Hrvatskoj na kojima se hvali doprinos komunističke partije u borbi za slobodu, vidimo na primjeru partizanskog ratnog zločina i zločina protiv čovječnosti kako je to „oslobođenje“ od strane Partije izgledalo u Prijedoru 1942. godine, a slično je izgledalo u svim mjestima i gradovima kroz koje je u Drugom svjetskom ratu kročila „ustanička čizma“ s petokrakom na čelu. Nevjerojatno zvuči, ali istina je, kako su demokratske vlasti u Etiopiji prošle godine započele s procesuiranjem vodećih predstavnika nekadašnjeg marksističkog režima u toj afričkoj zemlji gdje optuženici nemaju status antifašista nego status optuženih zločinaca, za razliku od Hrvatske.

Izvori:

- „GREUELTATEN UND VERWÜSTUNGEN DER AUFRÜHRER IM UNABHÄNGIGEN STAATE KROATIEN“ /Zvjerstva i pustošenja pobunjenika u Nezavisnoj Državi Hrvatskoj/ Zagreb, 1942. Matija Kovačić, savjetnik u Ministarstvu vanjskih poslova NDH. (Dokazni kazneni materijal s popisom žrtava i počinitelja ratnih zločina od strane četnika i partizana, dokazni foto-materijal o zločinima i pustošenjima partizana i četnika, zapisnici, izjave i svjedočanstva o zločinima, i dokumenti partizana i četnika o njihovoj terorističkoj djelatnosti.)
- „HITLERS BOMBE“ /Hitlerova bomba/, nakladnik DVA, 2005., autor: Rainer Karlsch, sveučilišni profesor sa Humboldt-Universität u Berlinu.
- „Sensation oder Spekulation – Hatte Hitler die Atombombe“ /Senzacija ili špekulacija – Da li je Hitler imao atomsku bombu?/ Interview s autorom Rainerom Karlschom, objavljen u ožujku 2005. na njemačkoj javnoj televiziji „ZDF“ u emisiji „aspekte“, kao i objavljeni transkript razgovora na internetskom portalu www.zdf.de
- „OTTO SKORZENY – TAJNI MEMOARI – HITLEROV NAJOPASNIJI KOMANDOS“, Zagrebačka naklada, Zagreb, 2006., autor: Otto Skorzeny, pogovor Aleksandar Vojinović.
- „HITLEROVA TAJNA ORUŽJA“, Zagrebačka naklada, Zagreb, 2006., autor: Jörgen Troy Swanson
- „NIJE SRAMOTA BITI HRVAT ALI JE PEH“, naklada Pavičić, Zagreb, 1999., autor: Aleksandar Vojinović.

V. (uskoro) ZAKLJUČAK

Četvrtak, 29 Studeni 2007

Prof. Goran Jurišić

RATNI ZLOČINI MARŠALA TITA (ZAKLJUČAK) 1. dio

HRVATSKI CENTAR ZA ISTRAŽIVANJE ZLOČINA KOMUNIZMA

RATNI ZLOČINI MARŠALA TITA
(ZAKLJUČAK) 1. dio

Na osnovi dokumentacije o zločinima partizana u Prijedoru 1942. godine, koja predstavlja dokazni materijal o kaznenom djelu ratnog zločina koji po hrvatskom i međunarodnom pravu ne zastarijeva, iščitava se zla ćud partizanskog tzv. „narodnooslobodilačkog pokreta“ (NOB) i tzv. „narodnooslobodilačke borbe“ (NOB) koju su u Drugom svjetskom ratu (WWII) predvodili jugoslavenski boljševici koji su u centrali Komunističke internacionale u Moskvi, tridesetih godina 20. st., odgajani da posluže kao strojevi za ubijanje ljudi koji odbijaju prihvatiti vlast komunista.

Vodstvo partizanskog pokreta bilo je boljševičko, a oružani ustanak protiv „okupatora i domaćih izdajnika“, kako je službeno glasilo u partizanskoj agitacijskoj propagandi, vodila je Komunistička partija Jugoslavije, na čelu s doušnikom sovjetske tajne policije NKVD, i agentom Kominterne, Josipom Brozom „Valterom“, koji je u ratu odustao od kodnog imena „Valter“, koji je u Kominterni dobio po nazivlju njemačkog pištolja tipa „Walter“, i koji je u povijest ušao pod kodnim imenom i nadimkom „Tito“, dakle, po sovjetskom modelu pištolja, čime je Josip Broz htio naglasiti privrženost Staljinu. (Što se tiče „izdajnika“, valjda je izdati Jugoslaviju, koja je u povijest ušla kao „tamnica naroda“, visoki hrvatski patriotski čin ako se gleda iz kuta Republike Hrvatske koja se odcijepila od SFR Jugoslavije, i borila protiv njene „JNA“ u Domoviskom ratu.)

Svoje oružane jedinice je Tito imenovao „proleterskim“ brigadama, naglašavajući time da je cilj partizanske borbe Oktobarska revolucija na području bivše Jugoslavije. Kad su partizanske jedinice na čelu s Titom ušle u jesen 1941. u srbijanske Užice, i tamo formirale vlast, bila je to boljševička vlast kao u Sovjetskom Savezu, i da ne bi bilo zabune, partizanske jedinice su u Užicama svečano obilježile boljševičku Oktobarsku revoluciju, kao što su i partizanske jedinice u Drugom svjetskom ratu, na području Hrvatske, svake godine obiježavale Oktobarsku revoluciju, o čemu svjedoče dokumenti iz Hrvatskog državnog arhiva, u Zagrebu.) Na tzv. „oslobođenom“ području, a što su bila područja koja su partizani zauzeli, bježeći, uglavnom, za cijelo vrijeme rata od izravnog sukoba s oružanim snagama NDH i s njemačkom vojskom u jačini od dvije divizije na području NDH, i dvije njemačke divizije u Srbiji, od kojih su dvije divizije nakon invazije na Normandiju prebačene na zapadni front, jugoslavenski komunisti su formirali revolucionarnu vlast pod režimom tzv. „Narodnooslobodilačkih odbora“ (NOO) koji su bili pod stopostotnom kontrolom komunističke partije, i koji su izvršavali konfiskaciju (oduzimanje) privatne imovine, i strijeljanje na smrt svih onih civila koji su otvoreno odbijali suradnju s tim banditima. Partizanski režim „NOO“ uspostavljen je, primjerice, početkom 1943. u Sošicama na Žumberku, između Zagreba i Karlovca, i prvi akt tog zločinačkog režima je bio da su partizani početkom 1943. na smrt strijeljali 218 hrvatskih ratnih zarobljenika, zarobljeni u

bitci za Krašić u prosincu 1942. godine, i bačeni u jamu Jazovku. Izvješće o tom de facto ratnom zločinu, koji su partizani shvaćali kao opravdano ubijanje „kvislinga“ i „izdajnika naroda“, potpisao je Vladimir Bakarić, i uputio o tome Titu jednu depešu, kao dokaz pohvale. Jedan od sudionika režima „NOO“ iz partizanske „XIII proleterske udarne brigade“ u Sošicama bio je, primjerice, partizanski oficir Šime Balen, koji je bio sudionik komunističke skupštine ZAVNOH, i AVNOJ, i kojemu je prvi predsjednik Republike Hrvatske, dr. Franjo Tuđman, partizanski čin i čin iz tzv. „JNA“, preveo u čin general-bojnika Hrvatske vojske (HV), vjerojatno i zato što je taj „drug“ nakon „oslobođenja“ Zagreba, preko partizanskog tiska, kao na pr. „Vjesnika narodnog fronta“ pozvao rulju da u Zagrebu i drugdje izvrši linč nad svima onima za koji misli da su fašisti. U zapadnoj historiografiji nije tajna da su komunisti, na pr. u Mađarskoj, od 1945. na dalje vršili teror nad stanovništvom, i to pod izgovorom „obračuna s ostacima fašizma“. Tako je bilo i u Titovoj Jugoslaviji. Inače, predmet najvećih napada na nenaoružane hrvatske civile i državljane u NDH, na gradove i sela, od strane partizana (i četnika), bila je Nezavisna Država Hrvatska, a ne njemačka vojska, jer je NDH predstavljala prepreku obnovi Jugoslavije, zato su partizani svoje snage najviše i koncentrirali u Bosni, jer uništenjem hrvatskih snaga u Bosni presijeca se NDH na pola, i time razbija država koja je negacija Jugoslavije. Hrvatski narod je u WWII pokazao nevjerojatno junaštvo i izdržljivost, te nepokolebljivost u obrani svoje države od partizanskog i četničkog terora. Hrvati su u Drugom svjetskom ratu i neposredno nakon završetka rata prošli nevjerojatna mučeništva u partizanskom i četničkom zarobljeništvu odnosno pod režimom njihove jednoumne vlasti. I u NDH je vlast vršila teror nad određenim skupinama ljudi, kao što su partizani i četnici vršili teror nad određenim skupinama ljudi, tako su Židovi u NDH stradali kao mučenici holokausta koji je Hitler organizirao u Europi, a vlasti u NDH su u tome sekundirale, što je sramotno, ali teror ustaškog režima u NDH obuhvatio je manjinu stanovništva, dok je partizanski teror obuhvatio većinu stanovništva. Što se tiče Srba u NDH, najodgovorniji za njihova stradanja su oni koji su ih nagovorili da s puškom u ruci i bombama krenu na svoju hrvatsku domovinu. Na kraju rata je titoistički režim izvršio 1945. nad hrvatskim narodom genocid, i Hrvati su žrtve komunističkog genocida.

Današnji apologeti partizanskog režima, koji nije bio antifašistički nego antihrvatski, govore kako su partizani spasili Hrvate od četničkog genocida, jer da nije 1945. formirana Titova komunistička Jugoslavija nego obnovljena velikosrpska Kraljevina Jugoslavija, da bi Hrvati doživjeli velikosrpski genocid. Upravo suprotno, da 1941. nije osnovana Nezavisna Država Hrvatska, Hrvati bi doživjeli velikosrpski genocid, jer Srbi, na strani Hitlera, iskoristili bi vakuum u Europi, i istrijebili bi hrvatski narod, a kad to nisu četnici učinili, učinili su partizani pod sintagmom „Bleiburg i Križni put“. Ne treba zaboraviti da su četnici u jesen 1944. godine, kada je Crvena armija osvojila Beograd od njemačke okupacijske vlasti, kolektivno prešli u partizane, tako da su partizani hrvatske nacionalnosti u jugoslavenskom partizanskom pokretu postali grobari vlastitog hrvatskog naroda, masovno ubijajući antikomunističke Hrvate. Bolji scenario ne bi izmislio ni nečastivi.

Broj Srba, stradali u jasenovačkom logoru ustaškog režima, iznosi po službenim podatcima Republike Hrvatske „39.580“ (tridesetidevet tisuća pet stotina i osamdeset), a ne „700 hiljada“ kako je tvrdila jugoslavenska titoistička historiografija, i velikosrpska frakcija unutar komunističke partije. (Podatke o „39.580“ srpskih žrtava u jasenovačkom logoru vidi u knjizi „Spomen-područje Jasenovac“, Javna ustanova Spomen-područje Jasenovac, u Jasenovcu, 2006.) Broj srpskih žrtava odgovara otprilike broju hrvatskih katoličkih žrtava u NDH, stradale od strane srpskih četnika odnosno srpskih oružanih formacija, što znači da su Srbi u NDH stradali u znak odmazde zbog etničkog čišćenja koje su srpski četnici provodili; pored 30 tisuća hrvatskih katolika, četnici su etnički očistili i ubili 31 tisuću bosanskih muslimana, što znači da broj srpskih žrtava, stradalih u odmazdi od ustaškog režima nije ni približan broju hrvatskih žrtava koje su stradale od četnika, a u te žrtve nisu uračunate hrvatske žrtve koje su za vrijeme rata stradale od partizana. Nasuprot tome, predsjednik Republike Hrvatske, Stjepan Mesić, inzistira na tezi kako su se partizani na koncu rata

osvećivali Hrvatima u Bleiburgu i na Križnom putu zbog jasenovačkog logora i Židova, što je notorna glupost jer se partizanima fućkalo za tužnu sudbinu hrvatskih Židova. Što se tiče logora, Mesić nema odgovor na pitanje zašto su se partizani osvećivali i Slovencim, ubivši koncem rata oko 20 tisuća slovenskih domobrana, s obzirom da slovenski antikomunisti nisu za vrijeme rata uspostavili logore. Vladimir Šeks je na predavanju u Hrvatskoj akademiji znanosti i umjetnosti, u Zagrebu, u povodu obljetnice Drugog svjetskog rata, prilagođene bivšim komunistima i partizanskim ratnim veteranima, ustvrdio kako se „komunistička partija u Drugom svjetskom ratu borila za lsobodu“. Kako se Komunistička partija Hrvatske (KPH) i Komunistika partija Jugoslavije (KPJ) borila za slobodu ako je „režim te partije 1945. počinio genocid nad hrvatskim narodom“, kako je Vladimir Šeks ustvrdio na jednom drugom znanstvenom skupu, u Zagrebu, prilagođen bleiburškim žrtvama i hrvatskim antikomunistima.

Četvrtak, 29 Studeni 2007

Prof. Goran Jurišić

RATNI ZLOČINI MARŠALA TITA (ZAKLJUČAK) 2. dio

HRVATSKI CENTAR ZA ISTRAŽIVANJE ZLOČINA KOMUNIZMA

RATNI ZLOČINI MARŠALA TITA

(ZAKLJUČAK) 2. dio

Što reći o vlastima u Republici Hrvatskoj, o kompletnoj parlamentarnoj opoziciji, i o saborskoj većini, koja izglasa rezoluciju osude zločina režima komunističke partije na području Hrvatske, i to na pritisak Vijeća Europe, a koje istovremeno sudjeluju u proslavama obljetnica osnivanja zločinačkih partizanskih jedinica, kao što je u zagrebačkoj koncertnoj dvorani „Vatroslav Lisinski" obilježeno u Mesićevim predsjedničkim mandatima osnivanje „Korpusa narodnog oslobođenja Jugoslavije" (KNOJ), jedna jugoslavenska partizanska jedinica koja po svojim zločinima doslovno nije zaostajala za njemačkim nacističkim specijalnim jedinicama „SS-Einsatzkommando" koje su po Rusiji i Ukrajini u Drugom svjetskom ratu masovno strijeljale židovske civile.

Čemu služi saborska rezolucija o osudi zločina komunizma, osim ispunjenju puke forme, ako glavni grad Republike Hrvatske nema Memorijalni muzej žrtava i zločina komunizma, ako usred Zagreba, na Tuškancu, niti 100 metara zračne linije od Trga Svetog Marka i Banskih dvora nije ekshumirana masovna grobnica u koju su partizani 1945. ubacili oko 900 hrvatskih civila, Zagrepčana koje su likvidirali metkom u potiljak. Jedini „grijeh" tih mučenika je bio što su bili Hrvati, i što nisu bili za Jugoslaviju, i za komunistički sistem, a ujedno čak nisu bili ni ustaše. Zamislite!

Njemački tjednik „Der Spiegel" objavio je ove godine članak o najvećoj masovnoj grobnici u Europi, onoj u Teznom kod Maribora, gdje je ubijeno, po preliminarnoj procjeni slovenskih stručnjaka, između 15 tisuća i 20 tisuća hrvatskih ratnih zarobljenika, među njima i ranjenici, a neki hrvatski mediji i dalje nakon toga pišu kako je najveća europska masovna grobnica ona u Potočarima kod Srebrenice u Bosni. To nije slučajno nego namjerno dezinformiranje hrvatske javnosti, i to isključivo zato što je za ratni zločin i zločin protiv čovječnosti u Teznom odgovoran režim maršala Tita s Josipom Brozom na čelu. Ratni zarobljenici su ubijani pod simbolom crvene zvijezde petokrake, koja se u rujnu ove godine besramno pokazivala u pulskoj areni gdje su jugokomunisti u publici razvili veliku borbenu crvenu zastavu Saveza komunista Jugoslavije, a Vladimir Šeks i Stjepan Mesić, dakle, predsjednik Hrvatskog sabora, i predsjednik Republike, govorili uz bistu zločinca Josipa Broza Tita. K tome se Vladimir Šeks još hvali kako je on jedan od hrvatskih državotvoraca u Republici Hrvatskoj. Luka Bebić, dosadašnji potpredsjednik Hrvatskog sabora, i također kao Šeks, visoki dužnosnik Hrvatske demokratske zajednice, polagao je za vrijeme 5. saziva Hrvatskog sabora spomen vijenac na grob boljševika Vladimira Nazora koji je bio odličan jugoslavenski književnik i pjesnik, ali koji je bio predsjednik jednog nedemokratskog komunističkog tijela zvano „ZAVNOH", i koji je kao predsjednik toga tijela stavio potpis na ustrojavanje revolucionarnog i rasističkog tribunala koji je u 95 posto slučajevima presudio isključivo Hrvatima, iako se zvao „Sud za zaštitu nacionalne časti Hrvata i Srba u

Hrvatskoj". Pored toga je Vladimir Nazor pozvao koncem rata na javni linč hrvatskih književnika koji su, neki od njih, sudjelovali u propagandi za ustašku vlast, ili bili od titoista lažno optuženi da su se bavili propagandom u korist ustaške vlasti.

Umjesto da vlasti Republike Hrvatske pokažu i dokažu dužno poštovanje prema žrtvama jugoslavenskog komunizma, i da, osim polaganja vijenaca u Bleiburgu, krenu u ekshumaciju masovnih grobnica na tlu Hrvatske, kao i da sudjeluju u ekshumaciji hrvatskih žrtava komunizma u susjednoj Sloveniji, da urede jedno posebno groblje u glavnom gradu Zagrebu za žrtve komunizma, jer po Povelji OUN svaka žrtva iz masovne grobnice ima pravo na pojedinačni ukop, vlasti Republike Hrvatske izigravaju Povelju OUN iako je RH obavezna pridržavati se te Povelje o ljudskim pravima, kao što izgiravaju i kazneni progon nekih partizanskih ratnih zločinaca. Umjesto toga, mediji skloni vlastima, a to je većina medija u Hrvatskoj, pišu laudacije pokojnim boljševicima Titu, Stipi Šuvaru, Ivici Račanu, Josipu Vrhovcu..., ali, zanimljivo, izbjegavaju pisati o komunistu i idealistu Miki Tripalu koji je u svojoj knjizi kritizirao titoistički režim, okarakterizirajući taj režim kao staljinistički režim. Svi koji kritiziraju Tita i njegov režim dolaze na crne liste titoističkih tzv. „liberalnih" medija u Hrvatskoj, i dobivaju etiketu „neofašista", i „ustaša", iako su jedini fašisti, i to crveni fašisti, oni koji lažno optužuju antikomuniste i demokrate u Republici Hrvatskoj.

Iako je 2005. u Hrvatskoj objavljena knjiga sa 110 dokumenata, koji dokazuju partizanski genocid, ratni zločin i zločin protiv čovječnosti, ne samo da Državno odvjetništvo RH sustavno izbjegava neke kaznene prijave za ratni zločin protiv nekadašnjih nekih partizanskih komandanata prihvatiti kao državnoodvjetničke optužnice, nego i naši vladajući političari, besramni kakvi jesu, ponašaju se kao da nikakvih partizanskih zločina nikada u povijesti nije bilo, a istovremeno prihvaćaju tezu iz jugokomunističke propagande o tome da su ustaše najveći zločinci u povijesti čovječanstva, veći zločinci od Hitlerovih nacista. (Vidi knjigu „Partizanska i komunistika represija i zločini u Hrvatskoj 1944. – 1946. Dokumenti".) Također istovremeno, na sve napade iz Koštuničine Srbije i komunističko-fašističke tzv. „Republike Srpske" na hrvatski narod, kao na pr. lansiranje teze o „700 hiljada" srpskih žrtava u jasenovačkom logoru, naše vlasti kurvanjski šute, i ne pada im na pamet da bi hrvatska diplomacija upotrijebila službene podatke Republike Hrvatske o broju srpskih žrtava iz jasenovačkog logora. Također kurvanjski prešućuje činjenice iz jugoslavenskog koncentracijskog logora „Goli otok", kao i da je na području Hrvatske partizanski režim u jesen 1944. uspostavio 19 logora za hrvatske ratne zarobljenike, i hrvatske civile, u kojima se nalazilo 79 tisuća hrvatskih mučenika koji su morali otrpjeti partizanski primitivizam, i balkanske ubilačke nagone svojih tamničara. Glavni i odgovorni partizanski komandant za te logore bio je general JNA, Ivan Gošnjak, dugogodišnji šef generalu Franji Tuđmanu u beogradskom Generalštabu „JNA". Gdje su ubojice iz titoističke UDBE? Evo ih u vlastima Republike Hrvatske, ili se griju na vatri vlasti. Gdje je KAZNA ZA ZLOČIN koji je titoistička vlast provodila nad Hrvatima od 1945. do 1990. godine? Ostaje ZLOČIN BEZ KAZNE!

Kad bi vlasti Republike Hrvatske bile demokratske, ukinule bi sramotno nazivlje Trga maršala Tita, u Zagrebu. Međutim, predstavnici vlasti nisu demokrati nego su bivši komunisti koji se danas zovu „liberali", „socijaldemokrati", „narodnjaci", „kršćanski demokrati", a u stvarnosti su kriptokomunisti, dakle, komunisti s krinkom. Što reći na tzv. „hrvatsku ružu" Savku Dabčević Kučar koja se godinama nalazi uz Vesnu Pusić, i koja se zajedno s njom ove godine veselo družila s onima koji su nju i Tripala 1971. u Karađorđevu skinuli s vlasti, a nad hrvatskim proljećarima izvršili odmazdu. Druženje „liberala" s boljševikom Milutinom Baltićem dokaz je da su i tzv. „liberali" u stvarnosti boljševici, samo boljševici s krinkom; to su tzv. reformirani komunisti, od kojih su neki u međuvremenu postali i kapitalisti; zašto ne u jednoj zemlji gdje za zločin pljačke ne postoji kazna; naravno, dovoljno smo dvolični kao društvo da ćemo za klasično ubojstvo, i klasični kriminal, koji počini neki hrvatski građanin, počinitelju odmjeriti kaznu izdržavanja zatvora, ali masovne ubojice i predstavnike

totalitarnog titoističkog režima, koji su izvršavali masovne zločine nad stanovništvom, njih slavimo, i uzdižemo na pijedestal. Milka Planinc, kazneno prijavljena za ratni zločin od strane Hrvatskog centra za istraživanje zločina komunizma, nije provela niti jednu sekundu u istražnom zatvoru, i daje intervjue za tisak, kao na pr. za „Globus“ gdje govori o Hrvatskom proljeću, umjesto da govori o Kočevskom rogu, ali ne u novinama nego pred istražnim sucem i Glavnim državnim odvjetnikom! S obzirom da u Republici Hrvatskoj nitko drugi osim komunista nije ni vladao od 1990. godine naovamo, nije čudo da se zemlja nalazi velikoj krizi, unatoč vojnim pobjedama u ratu protiv velikosrpske agresije; zato danas sve manje obilježavamo Domovinski rat, a sve više obljetnice partizanskih jedinica, pa i zločinačke „JNA“, tako da nije uopće suvišno postaviti pitanje, da li je u Hrvatskoj izvršen državni udar kada se preko noći mijenja cjelokupni društveni poredak ove zemlje?

Na hrvatske žrtve komunizma talože se sada i žrtve Domovinskog rata, komunistički i četnički zločinci ostaju bez kazne, a jedinu kaznu koju netko trpi su Hrvati, jer već samo postojanje Republike Hrvatske predstavlja liberalnom Zapadu konstantnu optužnicu za Vukovar 91' i zločini koji su nad Hrvatskom i Vukovarom, nad hrvatskim stanovništvom počinjeni, uz prešutnu podršku Zapada, i to ne kršćanskog Zapada, koji odavno ne postoji, nego liberalnog ateističkog Zapada. Kriza u kojoj se naša zemlja nalazi nije obična socijalna i gospodarska kriza nego je to kriza opstanka kao nacije i države, ništa manja kriza nego kad nije bilo hrvatske države. Demokratsko društvo, koje je odbilo primijeniti lustraciju na komuniste (na udbaše i doušnike u prvom redu), dopustilo si je da komunisti, udbaši i doušnici lustriraju demokrate, i onda da vladaju u ime demokracije. To je tipični partizanski trik, već viđen u Drugom svjetskom ratu. U kolikoj mjeri su vladajući u Hrvatskoj demokrati svjedoči stanje pravne države koje je katastrofalno, na granici prema totalitarizmu jer običan čovjek samo gubi, dok mafija pobjeđuje, u suradnji s vlastodršcima, te se i jedni i drugi bogate, a građani trpe, i biraju ih na izborima za „jedinstveno višestranačje“. „Propast tvoja, dolazi iz tebe – Izraele“ (Stari zavjet). Ljudi obično kažu da je bolje birati manje zlo od većeg, što je potuni besmisao, i kukavičluk, i k tome kažu da nema alternative, i time potvrđuju da su čoravi kraj zdravih očiju.

Goran Jurišić, voditelj Hrvatskog centra za istraživanje zločina komunizma, u Zagrebu, 27.11.2007.

Četvrtak, 13 Prosinac 2007

PROSVJED ZBOG BOJKOTA RASVJETLJAVANJA ZLOČINA KOMUNIZMA

HRVATSKI CENTAR ZA ISTRAŽIVANJE ZLOČINA KOMUNIZMA

Priopćenje za tisak / Press Release, Zagreb, 12. XII. 2007.

PROSVJED ZBOG POLITIKE SUSTAVNOG BOJKOTA RASVJETLJAVANJA ZLOČINA KOMUNIZMA OD STRANE VLASTI REPUBLIKE HRVATSKE

Obavještavamo hrvatsku i svjetsku javnost o sustavnom bojkotu koje vlasti Republike Hrvatske provode protiv istine koja na osnovi činjenica biva od stručnjaka prezentirana u povijesnoj znanosti o rasvjetljavanju zločina komunizma u Hrvatskoj.

Podsjećamo javnost da je prošli tjedan preminuo još jedan de facto ratni zločinac, osnovano osumnjićen za kršenje ljudskih prava u razdoblju režima Komunističke partije Hrvatske i KPJ, de facto partizanski ratni zločinac i komunistički koljač svećenika i zarobljenika na Jazovki, LUTVO AHMETOVIĆ, zamjenik načelnika UDBE u Zagrebu u razdoblju Titove Jugoslavije.

Lutvo Ahmetović umro je kao „pravednik" pod zaštitom **predsjednika Mesića i premijera Sanadera**, kao što je u posljednjih nekoliko godina preminuo BEZ KAZNE cijeli niz istaknutih predstavnika totalitarne SFRJ i Socijalističke Republike Hrvatske, poput partizanskog ratnog zločinca **Rade Bulata**, ili na primjer komunističkih funkcionara **Josipa Vrhovca, Stipe Šuvara, Ivice Račana i Mike Špiljka**, odgovorni za progone hrvatskih proljećara, i za žrtve titoizma u jugoslavenskom komunističkom logoru „Goli otok", kao i za ubojstva hrvatskih emigranata koja je organizirala zloglasna UDBA.

Podsjećamo javnost da su vlasti Republike Hrvatske ove godine na Dan hrvatske državnosti, 25. lipnja 2007., kao počasnoga gosta u vip-ložu na Trgu bana Josipa Jelačića, u Zagrebu, pozvale za ratni zločin osumnjićenoga **MANOLIĆ JOSIPA** koji je nedavno u tisku priznao da je 1945. pobio „200 kvislinga", kako se pogrdno izrazio o ratnim zarobljenicima koje je dao likvidirati bez sudske presude i istrage u Bjelovaru, kao tadašnji visoki oficir totalitarne tajne službe OZNE. Iako je protiv Josipa Manolića njegov rođeni bratić podnio kaznenu prijavu zbog ratnog zločina, protiv osnovano osumnjićenog Manolića krim-policija nije izdala uhidbeni nalog, nije dobio lisice na ruke, niti ga je uhitila i privela istražnom sucu, niti je proveo jednu sekundu u pritvoru, iako ratni zločin spada u najteže vrste zločina po kaznenom

pravu, kao što po hrvatskom i međunarodnom pravu taj zločin ne zastarijeva. Umjesto toga Manolić Josip biva počašćen od vlasti Republike Hrvatske da sudjeluje na njezinim javnim manifestacijama, a neki glavni urednici medija i urednici emisija ga pozivaju u goste da javno nastupa, ili da daje intervjue, što je nespojivo s načelima demokracije i pravne države.

Podsjećamo također da za ratni zločin osnovano osumnjićeni komandant vojne OZNE iz Krapine, „drug“ **HRŠAK STJEPAN**, koji živi u Zagrebu, na Tuškancu, i koji je odgovoran za ratni zločin, zločin protiv čovječnosti i za zločin genocida iz 1945. kada je kao komandant tri komunistička koncentracijska logora kraj Krapine bio odgovoran za izdavanje zapovijedi za izvršenje likvidacije 12 tisuća hrvatskih ratnih zarobljenika, za ubojstva 650 hrvatskih civila, i 21 svećenika i redovnika Rimokatoličke crkve koje je osobno ubio svojim pištoljem tipa „Walter“ koji i danas drži u svojemu vlasništvu, navedeni osumnjićenik nije proveo niti jednu sekundu u pritvoru, otkad je pao komunistički Berlinski zid, i otkad je stvorena demokratska i samostalna Republika Hrvatska, i nije saslušan od istražnog suca. Županijsko državno odvjetništvo u Zagrebu, koje ne negira da je u Maclju 1945. počinjen ratni zločin, ne podiže optužnicu protiv Hršaka Stjepana (dok Glavni državni odvjetnik, Mladen Bajić, šuti), i tako svi poznati komunističke ubojice umiru na slobodi, i pod de facto zaštitom nominalno demokratskih vlasti Republike Hrvatske. Isti slučaj je sa osnovano osumnjićenom za ratni zločin iz partizanske „XI dalmatinske brigade“ **PLANINC MILKOM**, kao i sa **PERKOVIĆ JOSIPOM** koji se nalazi na tjeralici Interpola zbog osnovane sumnje u „državni terorizam“, da je, naime, kao šef odjela UDBE u Zagrebu bio organizator ubojstva hrvatskog emigranta Stjepana Đurekovića u Münchenu 1983. godine. U vezi navedenog Perković Josipa se vlasti izgovaraju da je ovaj hrvatski državljanin te ga shodno tome po Ustavu nemogu izručiti, ali predstavnicima vlasti nije palo na pamet da mu nadležna tijela sude u Republici Hrvatskoj.

Uz to vodeći hrvatski političari sudjeluju na javnim manifestacijama kao što su proslave de facto zločinačke organizacije, poput tzv. „Korpusa narodne obrane Jugoslavije“, nedavno u Zagrebu, ili na javnim manifestacijama partizanskih ratnih veterana na kojima se slave de facto ratni zločinci poput Većeslava Holjevca koji je osnovano osumnjićen da je osobno ubio najmanje dvojicu ratnih zarobljenika i domobranskih ranjenika koje je oteo iz bolnice u Karlovcu, 1941. godine, te bio komandant komunističke borbene jedinice „I. korpus Jugoslovenske armije“ maršala i ratnog zločinca Tita, a nakon rata jedan od vodećih članova „Komande grada Zagreba“.

Vlasti Republike Hrvatske, koje se zaklinju u svoje europejstvo, u civilizirani poredak Zapada, u liberalnu demokraciju i načela pravne države, nisu ispoštovale niti jednu jedinu preporuku iz rezolucije br. 1481 Vijeća Europe o Nužnoj osudi zločina režima komunističke partije u Istočnoj i Srednjoj Europi, od 25. siječnja 2006. godine, osim što polažu vijence u Bleiburgu, i time zavaravaju javnost da „brinu“ o žrtvama komunizma/titoizma. Na tragu toga je i deklaracija Hrvatskog sabora iz 2006. o osudi zločina komunizma, donijeta na pritisak Vijeća Europe, i koja je bez

posljedica u društvu Republike Hrvatske, što je znak da je izglasana samo formalno, reda radi. U stvarnosti vlasti Republike Hrvatske ne mare za žrtve komunizma i njihove obitelji koje nisu uzele u zaštitu, niti potiču istraživanja o zločinima komunizma i rasvjetljavanje komunističkih zločina, te prosvjećivanje stanovništva, a glavni urednici medija uglavnom su se pridružili vlastima u bojkotu istine o totalitarnom komunizmu.

Istovremeno vlasti i većina odgovornih urednika medija krivotvore povijest, i jugoslavenski komunizam (titoizam) predstavljalju antifašizmom kako bi imali izgovor da ne moraju moralno-politički osuđivati nekadašnje funkcionare Saveza komunista Hrvatske i SKJ, i zapovjednike OZNE i UDBE i njihove doušnike.

Pravosuđe u Republici Hrvatskoj se izgovara kako nema svjedoka o partizanskim ratnim zločinima i ratnim zločinima jugoslavenskih komunista, iako to nije istina da nema svjedoka, a s druge strane ne želi kazneno prijavljenim partizanskim komandantima suditi po zapovjednoj odgovornosti, iako istovremeno zapovjednicima Hrvatske vojske, optuženima za ratni zločin i stradanja daleko manjeg broja ljudi, sudi po zapovjednoj odgovornosti.

ZLOČIN BEZ KAZNE, za partizane i jugoslavenske komuniste, koji prolazi u Republici Hrvatskoj pod vlašću predsjednika Mesića i premijera Sanadera, je znak da predstavnici vlasti ne misle ozbiljno kada tvrde da reformiraju hrvatsko pravosuđe, koje se ponaša na titoistički način, i ne misle ozbiljno kada tvrde da su privrženi demokraciji i načelima pravne države, jer nisu, a dokaz je da partizanski i komunistički ratni zločinci umiru bez kazne, i da doslovno niti jedan od njih od 1990. do 2008. nije procesuiran, čime vlasti krše Ustav koji propisuje da su svi hrvatski građani ravnopravni pred Ustavom. (Očito građani nisu ravnopravni jer ima „ravnopravnijih“koji uživaju privilegij da se na njih ne primjenjuje kazneni zakon Republike Hrvatske.)

Uz to niti jedan grad u Republici Hrvatskoj, kao niti glavni grad Zagreb, nema Trg žrtava komunizma, i memorijalno-edukacijski centar i muzej žrtava i zločina komunizma, te ne postoji državna institucija koja sustavno prikuplja građu o komunističkim/titoističkim zločinima, iako u Republici Hrvatskoj ima preko četvrt milijuna žrtava komunizma/titoizma.

Voditelj HR Centra IZK Goran Jurišić

Croatian Center of Survey the Criminal Communism – The voice of victims
hrcentar.izk@gmail.com
Mat. br: 1900072, br. žiro-računa „Raiffeisen Bank“ u Zagrebu: 2484008-1102798141

Više o HR Centru IZK na:
www.hrvatsko-pravo.com i www.hrvatskauljudba.hr